

Rose

เจ้าหัดน้อย 小蘑菇

1

一十四洲 อีสี่ชื่อโจว เซียน

isamare แปล

你好好好菌 Ni Hao Hao Hao Jun วาดภาพประกอบ

ก ร อ ่า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ในสมุดบันทึกบนโต๊ะมีสิ่งที่อานเจ้อเคยเขียนไว้ ลายมือสวยมาก
หนังสือเล่มนี้ดีกว่าเล่มที่วางกองอยู่ด้านข้างใกล้กับผนัง
ส่วนใหญ่ล้วนเป็นหนังสือที่เมื่อก่อนอานเจ้อชอบอ่าน
อันเจ้อดูชื่อบนสันหนังสือคร่าว ๆ รอบหนึ่ง
ก่อนยื่นมือหยิบหนังสือปกหนังสือเทาที่เข้าเล่มอย่างลวก ๆ ออกมา
หนังสือนั้นมีชื่อว่า ‘คู่มือฐานทัพ’
- อีสี่ชื่อโจว

คำนำสำนักพิมพ์

เจ้าเห็ดน้อย เป็นนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ของอีลีสือชื่อโจว ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินทางตามทาสปอร์ของเห็ดดอกน้อยที่โดน ‘คนนิสัยไม่ดี’ ขโมยไป ระหว่างการเดินทาง เห็ดน้อยก็พบว่าโลกมนุษย์มีอะไรหลายอย่าง น่าตื่นตาตื่นใจและไม่เคยพบเจอมาก่อน เมื่อใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์นานไป ๆ เขาก็ได้เรียนรู้อะไรมากมาย และได้รู้จักพันเอกหัวขโมยมากขึ้น ๆ มากจนเขาเริ่มคิดว่า...คนนิสัยไม่ดีก็ไม่ได้นิสัยไม่ดีซะทีเดียว

แล้วเจ้าเห็ดน้อยจะทำอย่างไรต่อไป ติดตามได้ในเล่ม

Rose

จากใจผู้แปล

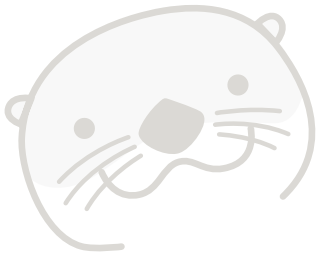
สวัสดีค่ะผู้อ่านทุกท่าน ‘อิสแอมอาร์’ นะคะ ยินดีที่ได้พบนักอ่านทุกท่านอย่างเป็นทางการครั้งแรกค่ะ

เจ้าเห็ดน้อย เป็นนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ที่ตัวเอกอย่าง ‘อันเจ้อ’ เป็นเห็ดซึ่งได้รับยีนจากมนุษย์และต้องออกตามหาสปอร์ของตัวเองที่หายไป เมื่อน้องไปถึงฐานทัพมนุษย์ก็ได้พบกับผู้พิพากษา ‘ลู่เฟิง’ ผู้เย็นชาและเด็ดเดี่ยว แต่ต่อให้เย็นชาแค่ไหนก็ยังต้องพ่ายแพ้ต่อความใสซื่อบริสุทธิ์และจิตใจที่อ่อนโยนของอันเจ้อจนได้ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าชื่อเรื่องและนิยายน้องอันเจ้อจะนุ่มฟูแค่ไหน แต่เนื้อเรื่องค่อนข้างเข้มข้นและสาหัสอยู่ไม่น้อยค่ะ ในเล่มนี้จะพาผู้อ่านไปทำความรู้จักกับโลกอนาคตที่ไร้ความปราณีจากธรรมชาติ การดิ้นรนต่อสู้ของมวลมนุษย์ ปัญหาความขัดแย้งเรื่องการกดขี่สตรีเพศ และอำนาจเผด็จการของผู้พิพากษา มีหลายประเด็นที่ชวนให้ผู้อ่านได้ตั้งคำถามและใคร่ครวญว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด และแม้ว่าเนื้อเรื่องค่อนข้างหนัก แต่ผู้เขียนยังแทรกจากความใสซื่อของน้องอันเจ้อ และการแก้มืดน้อยของพันเอกผู้พิพากษาสุดเย็นชาออกมาคั่นให้พักหายใจหายคอได้อย่างลงตัวมาก ๆ ค่ะ

สำหรับผู้แปล เจ้าเห็ดน้อย มีความยากในเรื่องของคำศัพท์ทางด้านวิทยาศาสตร์ทุกแขนงค่ะ แต่ต้องขอบคุณผู้เขียนที่ย่อเนื้อหาวิชาการให้เข้าใจง่าย ๆ ถือว่าช่วยทั้งผู้แปลและผู้อ่านได้ดีเยี่ยมเลยนะคะ และผู้แปลตั้งใจถ่ายทอดเรื่องราวออกมาอย่างสุดความสามารถเพื่อให้ผู้อ่านสัมผัสถึงแก่นเรื่องได้มากที่สุด หวังว่าบางสิ่งบางอย่างในเรื่องนี้จะสามารถตรึงใจผู้อ่านได้ ขอฝากน้องอันเจ้อและผู้พิพากษาลู่เฟิงในอ้อมอกผู้อ่านทุกท่าน เอาใจช่วยอันเจ้อให้ตามหาสปอร์ของตัวเองเจอด้วยนะคะ

สุดท้าย ขอขอบคุณคุณ *อีส์อีจิว* ที่สร้างห้องอันแจ่มใสกับลูฟี่ขึ้นมา
แล้วร้อยเรียงเรื่องราวออกมาได้อย่างสนุกน่าติดตาม ขอขอบคุณทางบรรณาธิการ
ที่มอบโอกาสล้ำค่านี้ให้กับผู้แปล และท้ายที่สุดขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่กำลัง
ถือหนังสือเล่มนี้อยู่ ขอให้เพลิดเพลินกับการอ่านนะคะ

isamare (อีส์แอมอาร์)

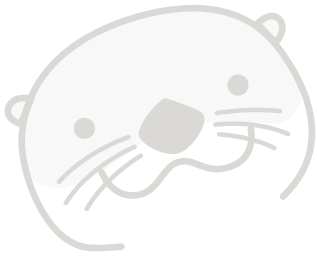

กดลองอ่าน

จากใจผู้เขียน

极光照彻深渊

แสงออโรราส่องสว่างเหนือลึก

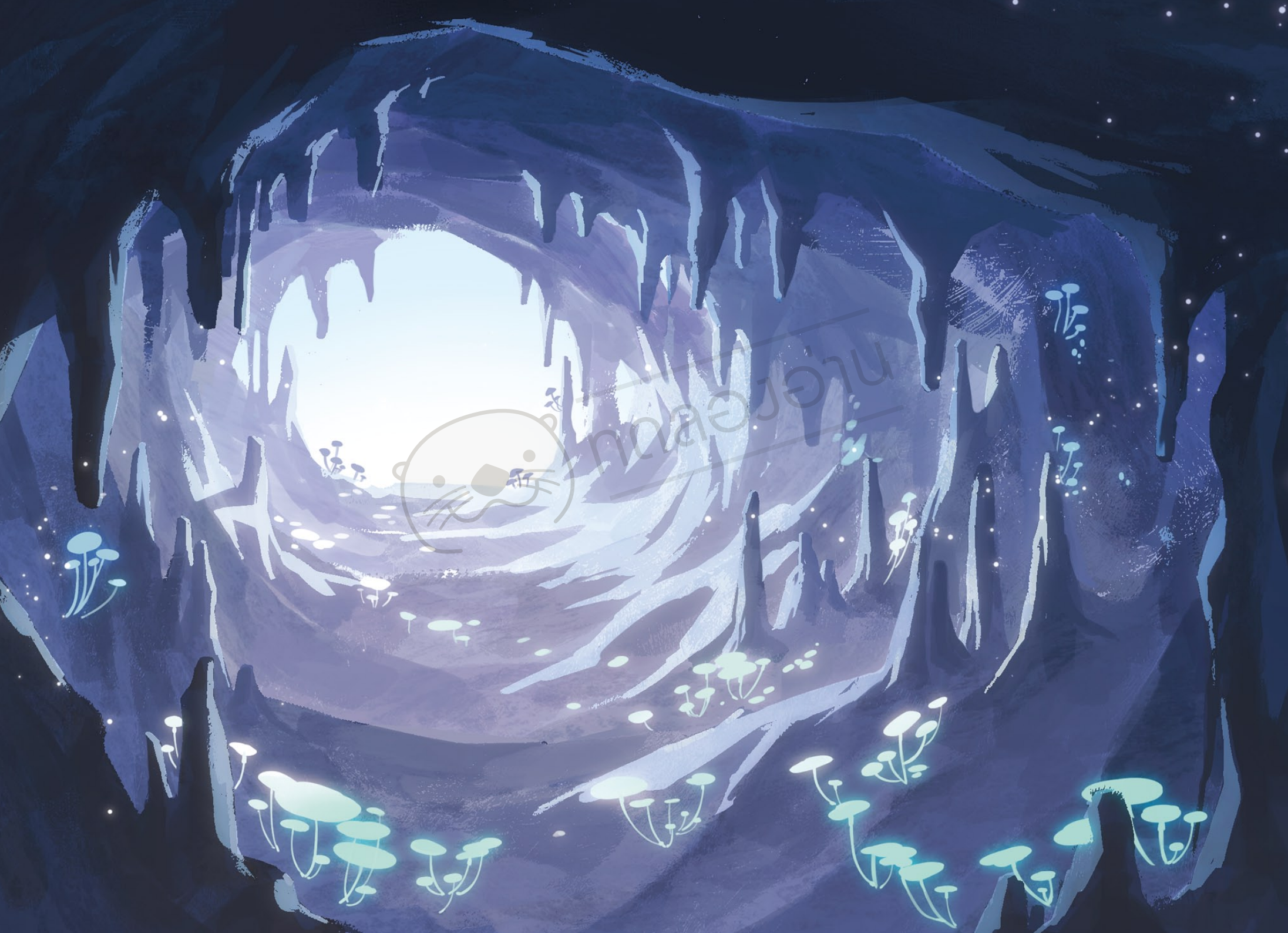
นิตยาอ่าน
-十四洲
อีสี่ชื่อใจ

กดลองอ่าน

Trigger Warning

- **Blood** (เลือด)
- **Gore** (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายแบบกะชวกไส้พุง)
- **Sexual Harassment** (การล่วงละเมิดทางเพศ)
- **Suicide Thought** (การกล่าวถึงความคิดว่าจะฆ่าตัวตาย)
- **Massacre** (การสังหารหมู่)
- **Torture** (การทรมาน)
- **Self-Sacrifice** (การพลีชีพตัวเอง)
- **Violence** (การใช้ความรุนแรง)
- **Gender Oppression** (การกดขี่ทางเพศ)

ภายในถ้ำอันสลัวรางและเปียกชื้นสว่างเรืองรองด้วยแสงอ่อนจางจากพืช
บนผนังถ้ำมีเครือเถาวัลย์สีเขียวแก่ ม่วงเข้ม และดำดูหมึกเกาะเกี่ยว
กันราวกับงูตัวใหญ่ขดม้วนอย่างซับซ้อน

แมลงสีดำตัวหนึ่งบินส่ายถลันเข้ามา มันมีปีกแข็งแรงหกปีก และปาก
อีกสามปาก

วินาทีถัดมากลางเครือเถาวัลย์พลันปรากฏบางสิ่งที่มีขนาดมหึมา
สีม่วงเข้มพองขยายขึ้น มันปริแยกออกอย่างรวดเร็วคล้ายกับปาก จากนั้น
ก็หุบหนีบ กลืนแมลงลงสู่ท้อง

กลุ่มเถาวัลย์ค่อยๆ เลื้อยขยุกขยิก ส่วนที่พองขยายขึ้นมาก็ค่อยๆ
หดลงกลับคืนสู่สภาพเดิม

ภายในถ้ำเกิดเสียงคล้ายปีกกระพือ เมื่อกหยดหนึ่งพร้อมด้วยเส้นใย
บางๆ กิ่งโปร่งใสไหลยี่ดลงมาจากเพดานถ้ำ หยดตั้งลงบนมอสส์ขึ้นตาม
แนวพื้น เมื่อพวกมอสส์ขยับไหว เมื่อกวาวหยดนี้ก็ถูกดูดซับจนหมดภายใน
เวลาอันรวดเร็ว ซึมหายไปกับพื้นอย่างไร้ร่องรอย

เห็ดราสีเขียวตรงมุมถ้ำแผ่แสงเรืองรอง กลางซอกหินและดินพลัน
ปรากฏบางสิ่งสีขาวคล้ายกับกระแสน้ำพวยพุ่งออกมาแผ่ปกคลุมพื้นที่
บริเวณกว้าง เป็นเส้นไฮฟา¹สีขาวราวหิมะ มันยืดยาวแผ่ขยาย ยื่นหนวด
สัมผัสนับไม่ถ้วนออกมา สุดท้ายก็พุ่งเลี้ยวลไปยังใจกลางก่อนจะหยุดลง

¹ เส้นไฮฟา (Hypha) คือเส้นใยของสิ่งมีชีวิตในกลุ่มฟังไจ อันได้แก่ รา เห็ด

รวมตัว แล้วถักทอกลายเป็นโครงร่างกาย เฝ้าข้างหนึ่งเหยียบลงบนมอสส์หนานุ่มเปียกชื้น มอสส์ยุบยวบลงปกคลุมหลังเท้า เผยเพียงข้อเท้าขาวดุจหิมะ

อันแจ่มมองข้อเท้าของตนเองในร่างกายมนุษย์ แขนขาประกบกัน โดยมีโครงกระดูก กล้ามเนื้อ และเส้นเลือดค้ำประคองขึ้นมา ข้อต่อขยับเคลื่อนไหวได้ แต่เนื่องด้วยข้อจำกัดของโครงกระดูกจึงไม่ยืดหยุ่นขึ้นหนังกำพร้าประกบกันเป็นเล็บมนเกลี้ยงใส เป็นผลลัพธ์ของการแปรสภาพจากเล็บแหลมคมของสัตว์

เขายกขาเดินหนึ่งก้าว มอสส์ที่ถูกเหยียบยุบก่อนหน้านั้นเปียกชื้นแต่ยืดหยุ่น หลังจากที่เขาดำเนินออกไปก็ฟูขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ประหนึ่งสี่เดือนผุดตัวยกขึ้น

ครั้งนี้ฝ่าเท้าเขาเหยียบโดนสิ่งอื่น เป็นข้อมือมนุษย์ซึ่งเหลือแต่กระดูกอันแจ่มมองดูโครงกระดูกนั้นท่ามกลางความสลัว

เห็ดราและเถาวัลย์หยั่งรากลงไปในส่วนลึกของโครงกระดูกนั้นแล้วบนกระดูกสะโพกและขามีเถาวัลย์สีเขียวแก่พันเลื้อย บริเวณกระดูกซี่โครงกลายเป็นแหล่งเจริญเติบโตของเห็ดน้อยหลากสีสันราวกับดอกไม้ผลิบาน

เห็ดเรืองแสงออกขึ้นในป่าตากลวงและกระจายตามแนวพื้น แสงสีเขียวแผ่รัศมีคล้ายเมฆทรายละเอียด แลดูเลื่อนรางท่ามกลางหมอกภายในถ้ำ

อันแจ่มมองมันเนิ่นนาน สุดท้ายก็โน้มตัวลงเก็บกระเปาะสายฟ้าที่ทำจากหนังสัตว์ข้างโครงกระดูกขึ้นมา ข้าวของที่เก็บไว้ข้างในไม่ได้ถูกความชื้นแทรกซึม เป็นเสื้อผ้าไม้กึ่งชุด อาหารและน้ำดื่มสำหรับมนุษย์ รวมถึงไม้โครชิปสีฟ้าขนาดครึ่งฝ่ามือชิ้นหนึ่ง บนไม้โครชิปสลักชุดตัวเลข 3261170514 เอาไว้

เมื่อสามวันก่อน โครงกระดูกนี้เคยเป็นมนุษย์ที่ยังมีลมหายใจ

‘3261170514’ เสียงมนุษย์วัยรุ่นแหบแห้งและติดขัด แสงเรืองรองสีเขียวมอสส์ภายในถ้ำสะท้อนบนใบหน้าเขา ‘หมายเลขไอดีของฉัน ส่วนนี้คือไอดีการ์ดของฉัน ต้องมีมันฉันถึงจะกลับฐานทัพมนุษย์ได้’

อันแจ่มถาม ‘ให้ผมช่วยพาคุณกลับไปไหมครับ’

มนุษย์ระบวยิ้ม มือขวาตกลงแผ่วเบาวางแนบลำตัว แผ่นไม้โครชิป

กลิ้งตกจากฝ่ามือแทรกลงไปใต้มอสส์สูงๆต่ำๆ เขาพิงแผ่นหลังเข้ากับผนังถ้ำ แล้วเงยหน้าขึ้น มือซ้ายกดลงบนหน้าอกของตนเอง บริเวณนั้นมีบาดแผลขนาดใหญ่ กระดูกซี่โครงแทงจากหน้าอกส่วนหน้าทะลุไปถึงแผ่นหลัง ผิวหนังรอบๆ เริ่มเน่าเปื่อยแล้ว ส่วนหนึ่งเป็นสีเทาซึ่งมีก้อนเลือดจับตัวปกคลุม ผิวหนังของกระดูก อีกส่วนหนึ่งเป็นสีเขียวแกมม่วง คือเมื่อกลุ่มที่หยดลงอย่างต่อเนื่องตามจังหวะหายใจขึ้นลง

เขาหอบหายใจครู่หนึ่ง ตอบเสียงเบา ‘ฉันกลับไปไม่ได้แล้วละ เจ้าเห็ดน้อย’

เลือดซีตของเขาซึมเปื้อน ผิวหนังขาวซีด ริมฝีปากแห้งแตก ร่างกายสิ้นเทาผิดปกติ

อันเจ๋อมองเขา ‘ไม่ว่าจะควรพูดอะไรดี ทำยที่สุดเพียงพิมพ์เรียกชื่อของมนุษย์วัยรุ่นคนนั้นเสียงหนึ่ง ‘อานเจ๋อ’

‘ดูเหมือนว่าเธอเริ่มเข้าใจภาษามนุษย์แล้ว’ มนุษย์ก้มหน้ามองร่างกายของตัวเอง

บนร่างกายนี้ นอกเหนือจากหนองและคราบเลือดยังมีเส้นใยฟาสิขาวราวหิมะ นั่นคือส่วนหนึ่งของร่างกายอันเจ๋อ เส้นใยฟาคดเคี้ยวงอกยาวขึ้นเกี่ยวเกาะบนบาดแผลตามแขนขาและทุกส่วนของร่างกายอันเจ๋อ เจตนาเดิมของเจ้าเห็ดน้อยหมายช่วยห้ามเลือดให้กับมนุษย์ใกล้ตายผู้นี้ ทว่าในขณะที่เดียวกัน เส้นใยฟาก็ดูดซับและซึมซับเลือดสดที่ทะลักออกมาด้วยตามสัญชาตญาณ

‘การกินยีนของฉันทำให้เธอเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้เยอะขนาดนี้เขียวหรือดำขึ้นบนเปื้อนในพื้นที่นี้สูงมากเลยทีเดียว’ มนุษย์กล่าว

เศษเสี้ยวความรู้ความเข้าใจแผ่ขยายในสมองอันเจ๋อ ทำวินาทีถัดมาเขาก็เข้าใจแล้วว่าดำขึ้นบนเปื้อนหมายถึงถึงความเร็วในการกลายสภาพของยีน ตอนนียีนซึ่งมาจากมนุษย์กำลังไหลตามเลือดของอานเจ๋อเข้าสู่ร่างกายของเขา

‘บางที...พอฉันตาย แล้วเธอกินทุกส่วนของร่างกายฉัน...อาจจะได้รับอะไรมากกว่านี้’ อานเจ๋อมองเพดานถ้ำ ยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย ‘ถ้าฉันก็คล้ายว่าฉันได้ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์แล้วเหมือนกัน แม้ไม่รู้สำหรับเธอแล้ว

จะดีหรือแยก็ตาม'

อันเจ้าไม่พูดไม่จาแต่ขยับกายไปหาอันเจ้า เขาใช้มือของมนุษย์ที่เพิ่งงอกออกมาโอบไหล่ของอีกฝ่าย เส้นไฮฟามหาศาลพุ่งเข้าหา เกาะตัวกันที่ข้างกายอันเจ้าเพื่อประคองร่างที่จะล้มล้มแหล่ของเขา

ภายในถ้ำเงียบสงบ มีเพียงเสียงหอบหายใจของมนุษย์ใกล้ตาย

เนิ่นนาน ในที่สุดอันเจ้าก็เอ่ยปากอีกครั้ง 'ฉันเป็นมนุษย์ที่ชีวิตไม่ได้มีค่าอะไร

'...ไม่มีด้านไหนโดดเด่น ดังนั้นพวกเขาจึงทอดทิ้งฉัน นี่เป็นเรื่องปกติมาก ความจริงแล้วการที่ไม่ต้องกลับฐานทัพมนุษย์นั้นฉันดีใจมากที่นั่นไม่ต่างอะไรจากป่าเขตนอก เป็น...สถานที่ที่บุคลากรมีประโยชน์เท่านั้น จึงจะมีชีวิตอยู่รอด ฉันอยากตายมานานแล้ว เพียงแต่คิดไม่ถึงเลยว่าก่อนตายจะได้พบกับสิ่งมีชีวิตแสนอ่อนโยนแบบเธอ เจ้าเห็ดน้อย'

อันเจ้าไม่ค่อยเข้าใจความหมายของคำนามในประโยคนั้น เช่นคำว่าคุณค่าหรือความตาย เขาจับได้แค่คำว่าฐานทัพมนุษย์เท่านั้น

เขาพึงไหล่อันเจ้า เอ่ยว่า 'ผมอยากไปฐานทัพมนุษย์'

อันเจ้า 'เพราะอะไร'

อันเจ้ายกแขนซ้ายขึ้นเล็กน้อย ปลายนิ้วแกว่งไกวกลางอากาศชั่วครู่ คล้ายอยากคว้ามวลอากาศอันว่างเปล่า ทว่าเขาก็คว้าสิ่งใดมาไม่ได้ทั้งนั้น

เหมือนกับร่างกายของเขา

ร่างกายของเขาคือความว่างเปล่า

โพรงขนาคมที่มาเกิดขึ้นจากส่วนลึกที่สุดในตัวเขา ไม่อาจเต็มเต็ม ไม่อาจสมาน สิ่งที่ตามมาคือความว่างเปล่าและความหวาดกลัวไร้ขอบเขต ความรู้สึกเหล่านี้กัดกินเขาวันแล้ววันเล่า

เขารวบรวมถ้อยคำของมนุษย์ ตอบอย่างช้าๆ 'ผมทำหายไป... สปอร์ของผม'

'สปอร์'

'เมล็ดพันธุ์...ของผม' เขาไม่รู้ว่าควรอธิบายอย่างไรดี

หนึ่งชีวิตของเห็ดทุกดอกล้วนมีสปอร์เป็นของตัวเอง บ้างมีมากกว่าหนึ่ง

บ้างก็มีเพียงหนึ่งเดียว สปอร์คือเมล็ดพันธุ์ของเห็ด มันเกิดมาจากกลางครีบเห็ด² ล่องลอยตามสายลมไปตกในบริเวณกลางป่าแล้วหยั่งรากกลายเป็นเห็ดดอกใหม่ หลังจากนั้นเห็ดดอกนี้ก็จะค่อยๆ เติบโตจนมีสปอร์เป็นของตัวเอง การเล็งดูสปอร์จนโตเต็มวัยเป็นภารกิจสำคัญเพียงหนึ่งเดียวในชีวิตของเห็ด ทว่าเขาทำสปอร์เพียงหนึ่งเดียวของตัวเองหายไปประหว่งที่มันยังไม่โตเต็มวัยด้วยซ้ำ

อานเจ้อค่อยๆ หันศีรษะ อันเจ้อได้ยินเสียงกระดูกกลั่นกรือบตอนที่อีกฝ่ายหันมา คล้ายเครื่องจักรมนุษย์เก่าๆ

‘อย่าไปที่นั่น’ เสียงของมนุษย์แหบพร่า เร่งจังหวะเร็วขึ้น ‘เธอจะตาย’
อันเจ้อออกเสียงคำนั้นซ้ำอีกครั้ง ‘...ตาย’

‘มีแค่มนุษย์เท่านั้นที่จะเข้าไปในฐานทัพมนุษย์ได้ เธอหนีสายตาของเจ้าพนักงานพิพากษาไม่พ้น’ อานเจ้อโອໂສລ ຈາກນັ້ນກໍ່ຫຍາຍໃຈຫອບอย่างยากลำบาก ‘อย่าไปเลย...เจ้าเห็ดน้อย’

อันเจ้อสับสน ‘ผม...’

มือของมนุษย์คว้าเส้นใยฟาของอันเจ้อหมับ เขาเค้นพลังอย่างมาก เสียงหอบถี่กระชั้นขึ้นขึ้นทุกขณะ

‘เชื้ออันเจ้อะ’ หลังอาการลั่นเทิ้มและหอบหายใจรุนแรงผ่านไป อานเจ้อค่อยๆ หลับตาลง เสียงของเขาแผ่วเบา ‘เธอไม่มีกำลังโจมตี แคมยังไม่มีการป้องกัน เธอเป็นแค่...เห็ดน้อยๆ ดอกหนึ่งเท่านั้น’

บางครั้งอันเจ้อก็รู้สึกเสียใจที่บอกอานเจ้อเรื่องที่เขาจะไปฐานทัพมนุษย์ หากเขาไม่บอก อานเจ้อคงไม่ต้องใช้ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตไปกับการห้ามเขา บางทีเขาอาจจะได้ฟังอานเจ้อเล่าเรื่องราวต่างๆ บางทีเขาอาจจะยังพาอีกฝ่ายไปจากถ้ำอันมืดสลัวแห่งนี้ได้ และได้มองดูแสงออโรราพลีวไวกกลางท้องฟ้าเป็นครั้งสุดท้าย ทว่าดวงตาของอานเจ้อไม่เปิดขึ้นอีกต่อไปแล้ว

ความทรงจำแสนลึกลับกระจายในห้วงอากาศ รวากับชีวิตของอานเจ้อ

² ครีบเห็ด (Gill หรือ Lamella) คือแผ่นบางๆ ที่อยู่ใต้หมวกเห็ดเรียงเป็นรัศมี และเป็นแหล่งกำเนิดของสปอร์

มลายหายไปในโลกใบนี้กะทันหัน เบื้องหน้าอันแจ่มใสเพียงโครงกระดูกขาว
ราวหิมะเท่านั้น

ทว่าเขายังคงไม่เชื่อฟังความปรารถนาดีของอานแจ๋

เขาค่อยๆ กางนิ้วทั้งห้าออก

ปลอกกระสุนโลหะทรงกระบอกสี่เหลี่ยมทองนอนแน่นิ่งอยู่บนผิวเนียน
เกลี้ยงกลางฝ่ามือที่เต็มไปด้วยลายเส้นจางๆ มันหนักมาก บนนั้นมีร่องรอย
พิเศษและยากเกินเข้าใจจำนวนหนึ่ง นี่เป็นสิ่งที่เขาพบในบริเวณที่สูญเสี
สปอร์ของตนไป ตั้งแต่เก็บมาก็ไม่เคยทิ้งมัน

หากยังมีความเป็นไปได้เพียงหนึ่งในหมื่นที่เขาจะตามหาสปอร์ของ
ตัวเองกลับมาได้ เช่นนั้นความเป็นไปได้หนึ่งในหมื่นนี้ก็จะต้องฝากไว้ที่
ปลอกกระสุนชิ้นนี้แล้ว อีกร่างมันเป็นสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์

หลังถอนหายใจแผ่วเบา เขาก็เก็บปลอกกระสุนใส่กระเป๋าสะพาย
หนังสัตว์ที่อานแจ๋ทิ้งไว้ให้ แล้วหยิบตัวลงเก็บเสื้อผ้าที่เคยสวมใส่อยู่บนร่าง
อานแจ๋ เป็นเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเทาที่เปื้อนเลือด กางเกงทหารผ้าแข็งสีดำ
และรองเท้าบู๊ตหนังสีดำ

เมื่อจัดการทั้งหมดนี้เสร็จแล้วเขาก็เดินออกไปนอกถ้ำ เสื้อผ้าหลวม
เสียดสีกับผิวของเขาเล็กน้อยระหว่างก้าวเดิน กระแสไฟฟ้าเบาบางจากปลาย
เส้นประสาทใต้ผิวหนังแล่นไปยังศูนย์กลาง อันแจ๋ซึ่งใช้ร่างกายมนุษย์เป็น
ครั้งแรกยังไม่ชิน เขาขมวดคิ้วก่อนจะม้วนแขนเสื้อเชิ้ตตัวโคร่งขึ้น

ตัวถ้ำทอดยาวและวากวน เถาวัลย์บนผนังถ้ำพันเกี่ยวเป็นกลุ่มใหญ่
เมื่ออันแจ๋เดินผ่านบริเวณนั้น พวกมันก็เบียดกันและกันประหนึ่งกระแสน้ำ
เพื่อถอยห่าง แล้วเลื้อยไปยึดพื้นที่บนเพดานถ้ำแทน

หลังเลี้ยวโค้งสามารถรอบก็ปะทะเข้ากับสายลมที่พัดพาความชื้นเข้ามา
เห็ดเจริญเติบโตแหวกเถาวัลย์แห่งที่ห้อยอยู่หน้าปากถ้ำออกมา สดลูกหูลูกตา
ตรงหน้าเต็มไปด้วยเห็ดซึ่งก็คือพวกเดียวกับเขา พวกมันราวกับสูงถึงท้องฟ้า
ทุกสิ่งเงิบลงดังไร้สัมเสียด แสงสลัวลอดผ่านหมวกเห็ด³ ผืนฟ้าเป็นสีเทา

³หมวกเห็ด (Pileus หรือ Cap) ส่วนที่อยู่บนสุดของเห็ด มีรูปร่างต่างกันไปตามชนิด
ซึ่งผิวด้านบนหมวกและสีสันก็แตกต่างกันไปด้วย

ทางหนึ่งเรียงรองไปด้วยแสงสีเขียวระยับไม่เป็นระเบียบ อันแจ่มเห็นและได้กลิ่นน้ำฝน หมอก หนึ่งงูลอกคราบ และพืชเฝ้าเปื่อย

ตอนนี้ยังอยู่ในช่วงพลบค่ำ เขานั่งลงใต้หมวกเหล็กสีเทาขาวดอกนั้น ซึ่งอยู่ใกล้ปากถ้ำที่สุด ก่อนจะหยิบแผนที่เหลืองซึ่งออกมาจากกระเป๋าสะพาย บนแผนที่ใช้เจดสีเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงระดับความอันตรายที่ต่างกัน ในแต่ละพื้นที่ อานแจ๋เคยชี้ตำแหน่งคร่าว ๆ ของถ้ำที่พวกเขาอยู่ที่อันแจ๋ดูตรงนี้เป็นตำแหน่งสีดำที่สุดบนแผนที่ บ่งบอกว่าอาณาเขตนี้มีระดับความอันตรายหกดาวและระดับการปนเปื้อนหกดาว มีชื่อเรียกว่า ‘เหวลึก’ อาณาเขตทั้งหมดรอบเหวลึกยังถูกทำสัญลักษณ์แปลก ๆ มากมาย อันแจ๋ไต่ตรวจสอบดัชชีตรงมุมล่างขวาของแผนที่ตามลำดับ สัญลักษณ์เหล่านั้นหมายถึงสิ่งมีชีวิตที่กระจายตัวอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นภายในเหวลึก อันประกอบด้วยเห็ด เถาวัลย์กินคน พุ่มไม้กินคน สัตว์กลายเป็นพันธุ์เลี้ยงลูกด้วยนมพันธุ์บริสุทธิ์ สัตว์กลายเป็นพันธุ์เลี้ยงลูกด้วยนมพันธุ์ผสม สัตว์กลายเป็นพันธุ์เลื้อยคลานชนิดทั่วไป สัตว์กลายเป็นพันธุ์เลื้อยคลานชนิดมีพิษรุนแรง สัตว์กลายเป็นพันธุ์มีปีก สัตว์กลายเป็นพันธุ์ครึ่งบกครึ่งน้ำ สัตว์กลายเป็นพันธุ์ผสม สัตว์กลายเป็นพันธุ์หุสถันฐาน สัตว์กลายเป็นรูปร่างมนุษย์ เป็นต้น ขณะเดียวกันภายในเหวลึกยังมีหุบเขา เนินเขา เขตภูเข ชากเมืองมนุษย์ และชากถนหนทางบนพื้นดิน

บนเหนือล่างใต้ สายตาของเขามองไล่ขึ้นข้างบน ทางขวามือของแผนที่ หลากสีแผ่นนี้มีพื้นที่หนึ่งเป็นสีขาวยบริสุทธิ์ ใช้ดาวห้าแฉกขนาดมาตรฐาน สีแดงทำเป็นสัญลักษณ์ ข้างขวาของดาวห้าแฉกเขียนชื่อของพื้นที่นี้ไว้ว่า ‘ฐานทัพทางเหนือ’

แสงสีเขียวบนผืนฟ้าซัดขึ้นทุกขณะ บนพื้นโลกก็เริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำที่ละน้อยเช่นกัน ตอนเที่ยงคืนอันแจ๋พยายามจำแนกทิศจากดวงดาวบนท้องฟ้า เขารู้ว่าดวงที่สว่างที่สุดเรียกว่าดาวเหนือ ใช้กำหนดทิศทางได้

ด้วยเหตุนี้เขาจึงยึดหัวลูกศรชี้ขึ้นในมุมซ้ายบนของแผนที่เทียบกับทิศทางของดาวเหนือ พลังเหยียบไม้ผุ ไม้ไผ่ เส้นไฮฟา และดินโคลนบนพื้นดินออกไปที่ละก้าว

ตอนกลางคืนไม่ได้มีตมิดเสียวทีเดียว แสงสีเขียวเรืองรองคอยปลิวไหวบนท้องฟ้าตลอดเวลา มนุษย์เรียกมันว่าแสงออโรรา แสงออโรราส่องสว่างเบื้องหน้าก็จริง ทว่าอันแจ๋เห็นเพียงกลุ่มเห็ด

เห็ดสีเหลือง สีแดง สีน้ำตาลจะมีหมวกขนาดใหญ่

ส่วนเห็ดขนาดเล็กขึ้นหนาแน่นตามแนวก้อนหิน

เห็ดทรงกลมกระจายทั่วพื้น หลังเติบโตเต็มวัยแล้วจะพ่นสปอร์ซึ่งคล้ายหมอกฝนออกมา

เมื่อสปอร์เหล่านี้ตกลงบนใบไม้ดินโคลนขึ้น ๆ ก็จะเริ่มขยายพันธุ์เติบโตกลายเป็นเห็ดทรงกลมเหมือนรังแม่พวกมัน

แต่ก็มีเห็ดบางชนิดไม่มีหมวก มีเพียงขนอ่อนสีขาวไม่กี่เส้นอยู่ร่วมกันบ้าง กระจายตัวแยกกันบ้าง ลอยอยู่กลางอากาศเหมือนสาหร่ายทะเลที่ลอยบนผิวน้ำ

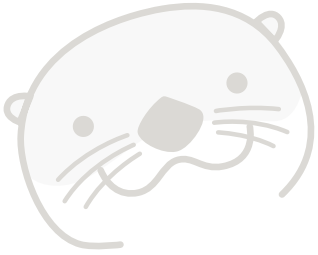
ทว่าไม่ใช่โลกที่มีเพียงเห็ดเท่านั้น เถววัลย์ มอสส์ พุ่มไม้ ดอกไม้กินคน และต้นไม้รูปร่างประหลาดต่างซ่อนตัวอยู่ในความมืดอย่างเงียบเชียบกลางพืชพรรณพุ่มไม้มักมีเงาดำของสิ่งมีชีวิตรูปร่างพิกลอันเกิดจากการผสมกันของสัตว์หรือมนุษย์กับสัตว์ พวกมันวิ่งสุดกำลัง ร้องคำราม และต่อสู้กันในพุ่มไม้ ทั้งสัตว์สู้กับสัตว์ สัตว์สู้กับพืช หรือพืชสู้กับพืช เสียงร้องคำรามสูง ๆ ต่ำ ๆ โจมตีเยื่อแก้วหูของอันแจ๋ บนก้อนหินดินโคลนผสมไปด้วยคราบเลือดสดใหม่หลากสี เขาเห็นกับตาว่าต้นสนต้นหนึ่งอล่าต้นเขมือบงูยาวสองหางเกล็ดสีดำเข้าไป และก็เห็นคางคกตัวหนึ่ง...คางคกยักษ์แลปลิ้นยาวสีแดงสดม้วนคางคาวที่มีมือมนุษย์งอกขึ้นบนหลังกลางอากาศ ห่านาที่หลังกลืนคางคาวลงท้อง ปีกสีดำคู่หนึ่งก็งอกขึ้นบนสันหลังตะปุ่มตะป่ำซึ่งเต็มไปด้วยเมือกของมัน อันแจ๋ห่อตัวเบา ๆ นี่เป็นเพียงหนึ่งในหมื่นสภาพการณ์ที่เห็นได้เห็น เขาชินกับมันแล้ว

ในเวลาเดียวกันนี้เองสัตว์สี่เท้าตัวหนึ่งก็เดินผ่านมา มันมีสี่ตา บนร่างปกคลุมไปด้วยเกล็ด ขนหนก และขนปุกปุย ส่วนหัวคล้ายจะเข้แต่ก็คล้ายหมาป่ายักษ์เช่นกัน ฟันเจ็ดซี่โผล่ออกมานอกปาก มันเข้ามาใกล้อันแจ๋ใช้จมูกสีแดงโล่ติดตามเขา

อันเจ้อหยุดนิ่งไม่ไหวติง อิงอาศัยข้างเห็ดเงียบๆ พลงหายใจเข้าออก
อย่างสม่ำเสมอ จวบจนทุกส่วนของร่างกายเขาถูกมันดมจนครบหมด
สัตว์กลายเป็นพันธุ์ยักษ์คล้ายกับคว้าน้ำเหลวจึงลากผีเท้าหนักอึ้งหันหลัง
จากไป

อันเจ้อตระหนักได้ว่าไม่มีสัตว์ตัวไหนสนใจเขาแม้ว่าเขาจะอยู่ในร่างกาย
มนุษย์ก็ตาม หรืออาจเป็นเพราะว่าเห็ดนั้นพบเห็นได้ทั่วไปที่นี่ ไม่มีคุณค่า
ทางโภชนาการ ไม่มีนิลยโถมตี มีหน้าซ้ำบางครั้งยังมีพิษ ด้วยเหตุนี้เขากับ
พวกมันจึงราวกับเป็นสิ่งมีชีวิตในสองโลกที่อาศัยอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

หรือบางทีอาจเป็นอย่างที่อันเจ้อบอกไว้ เขาก็เป็นเพียงเห็ดน้อยๆ
ดอกหนึ่งเท่านั้นเอง

ทดลองอ่าน

อันเจ้อเดินทางเป็นเวลานานมาก

กลางคืนและกลางวันหมุนเวียนสลับเปลี่ยนครั้งแล้วครั้งเล่า ทว่าบนแผนที่เขาเพิ่งเดินทางไปได้เพียงหน้าเล็บนิ้วก็อัยมนุษย์เท่านั้น ระยะทางไปยังฐานทัพทางเหนือกลับยังยาวไกลถึงหนึ่งนิ้ว เขาไม่มียานพาหนะของมนุษย์ ไม่รู้ว่าอีกนานแค่ไหนกว่าจะไปถึงที่นั่น

ในที่สุดเขาก็รู้สึกว่าร่ายกายกำชับขึ้นมีดมั่วค่อยๆ หายไป และล้มพับลงได้ว่าดินโคลนได้ทำให้เริ่มแข็งขึ้นทุกที

ช่วงพลบค่ำดวงอาทิตย์ที่ราวกับดวงตาสีแดงเข้มลดต่ำลง ภูเขาสีดำทอดยาวสุดลูกหูลูกตาตั้งเปลือกตาตูดกลืนมัน แสงตะวันคล้อยลาลับ แสงยามโพล้เพล้และแสงออโรราลอยขึ้นมาพร้อมกัน อันเจ้อพยายามแยกตัวหนังสือและสัญลักษณ์บนแผนที่อย่างสุดความสามารถ

แม่น้ำแห่งขอดสายนั้นที่เขาเพิ่งเดินผ่านมาคือพรมแดนของ 'เหวลึก' หลังพรมแดนนี้เป็นอีกสถานที่หนึ่งที่เรียกว่า 'ที่ราบหมายเลขสอง' มีระดับความอันตรายสามดาว ระดับการปนเปื้อนสองดาว เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์กลายเป็นภูษาข้อและสัตว์พันทะขนาดใหญ่ ไม่ค่อยมีเห็ดเจริญเติบโต มีพุ่มไม้ดำเตี้ยทั่วไปเป็นหลัก

แน่นอนว่าภูมิประเทศสูงต่ำภายในเหวลึกสามารถพบเห็นหุบเขาแยกได้ทุกที รวมทั้งต้นไม้สูงใหญ่พันเกี่ยวตอนกลางคืน ทว่าที่นี้ไม่เห็นแม้แต่เงา

สถานที่แห่งนี้กว้างขวาง ทศนียภาพทั้งหมดอยู่ในสายตา รวมถึงมหานครอันว่างเปล่าและไร่ขอบเขตด้วย

ทว่าอันแจ่มใสก็ไม่ปลอดภัย

อากาศแห่งในที่ราบหมายเลขสองคล้ายไม่เหมาะแก่การให้เห็ดอาศัย เขามองหาดินโภชนาการที่ดูดซับได้ไม่เจอ ทำได้เพียงใช้วิธีการของมนุษย์พื้นฟูร่างกาย อย่างเช่น การนอนหลับ

ด้วยเหตุนี้เขาจึงเดินต่อไปอีกพักใหญ่ ในที่สุดก็เจอแอ่งกระทะเล็กๆ แห่งหนึ่ง บนพื้นเต็มไปด้วยหญ้าสีเขียวสดชื่นกระจัดกระจาย เขานั่งลง กอดเข้า ขดตัวอยู่ในท่วงท่าที่สบายตัว

หนึ่งชีวิตของเห็ดโดยส่วนใหญ่ใช้ไปกับการนอนหลับ แต่เป็นครั้งแรกที่เขาใช้ท่าทางของมนุษย์ในการนอน

การนอนหลับของเห็ดเป็นการอาศัยในที่หนึ่งอย่างสงบเพื่อรอกาลเวลาผ่านไป ผ่าน แต่การนอนหลับของมนุษย์ดูเหมือนไม่ใช่แบบนั้น หลังเปลือกตาปิดลงไม่นาน ความมืดไร่ขอบเขตก็ท่วมทะลักเข้ามาราวกับกระแสน้ำ ร่างกายของเขาค่อยๆ เบาหวิว หรือกล่าวได้ว่าเขาค่อยสูญเสีาร่างกายของตัวเองไปทีละน้อย

ไม่รู้ตอนไหนที่เสียงลมหวีดหวีดดังขึ้นข้างหูเขา เป็นเสียงลมในทุ่งกว้าง ซึ่งเมื่อก่อนเคยเป็นสิ่งที่เขาชอบมากที่สุด

แต่ตอนนี้เสียงลมเหล่านั้นไม่มีความหมายแล้ว เขาสูญเสีสปอร์ของตัวเองไปขณะเกลือกกลิ้งในทุ่งกว้างที่แสนโปรดปราน ในสายลมแว่วเสียงมนุษย์ปนเข้ามาด้วย ทว่าเขาจำถ้อยคำเหล่านั้นชัดๆ ไม่ได้แล้ว นึกออกเพียงบางช่วงบางตอน เมื่อเปลี่ยนเป็นภาษามนุษย์ก็เป็นถ้อยคำขาดๆ หายๆ ไม่ก็พยางค์ที่จับใจความไม่ได้

‘แปลก...มาก มัน...’

‘...เป็นยังไง’

‘เก็บ...ที่นี่...ตัวอย่าง’

วินาทีถัดมาความเจ็บปวดที่ยากพรรณนาก็แล่นปราดไปทั่วทุกส่วนของร่างกาย ความรู้สึกนั้นแผ่วเบามากแต่ก็ลึกมากเช่นกัน ความว่างเปล่า

ที่ไม่อาจถูกเติมเต็มได้ตลอดกาลปรากฏขึ้นในจิตใจที่สำคัญของเขา เขารู้ว่า นับตั้งแต่วินาทีนั้นตนได้สูญเสียสิ่งที่สำคัญมากที่สุดไปแล้ว

ความกลัวแผ่ซ่านไปทั่วร่างในพริบตา นับจากนั้นเขาก็เริ่มกลัวเสียงลม แล้วหนีไปอาศัยในถ้ำ

หัวใจเต้นโครมคราม ความกลัวจู่โจมโดยพลัน เป็นความกลัวแบบเดียวกับที่สูญเสียสปอร์ไป

อันเจ้อลืมนตาขึ้นทันที เขาตระหนักได้ในพริบตาว่าตนกำลังฝัน มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่จะฝันได้ หากแต่ในวินาทีถัดมาลมหายใจเขาก็หยุดชะงัก

เขารู้ที่มาของความหวาดกลัวนั้นแล้ว นั่นเพราะสิ่งมีชีวิตสีดำตัวหนึ่ง กำลังยืนอยู่ตรงหน้าเขา

ดวงตาแมลงสีแดงโลหิตสองข้างทอแสงอ่อนๆ อันเจ้อตัวเกร็ง สายตาเลื่อนลงมองข้างล่าง เห็นขารูปเดี่ยวที่บางและแหลมคมสามคู่ขนาดใหญ่ท่ามนุษย์วัยผู้ใหญ่ทอประกายเย็นเยียบตั้งแสงจันทร์

หลังตระหนักได้แล้วว่านี่คือตัวอะไร ร่างกายของเขาก็สั่นระริก ความรู้สึกหนึ่งที่แสนทรมาน ไกล่ถายทอดมาจากความสิ้นเทาของบรรพบุรุษท่านแรกเมื่อพันล้านปีก่อน นั่นคือเห็นจะตายจากการกัดแทะของฝูงปลวก

สัตว์ร้ายใน 'เหวลึก' อาจจะไม่ชายตามองดอกเห็ด แต่สัตว์กลายเป็นพืชขาข้อในที่ราบหมายเลขสองอาจเห็นดอกเห็ดเป็นอาหารอันโอชะที่ยากจะได้ลิ้มลอง

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้น อันเจ้อก็กลิ้งกลับไปด้านข้างตามสัญชาตญาณทันที!

เสียงหนักที่บดขยี้ขึ้น แม้แต่พื้นดินยังสั่นสะเทือน ขาหน้าอันแหลมคมของสัตว์กลายเป็นพืชขาข้อเสียบลงบนดินโคลนข้างตัวเขาอย่างรุนแรง ตรงนั้นเป็นจุดที่เขาเพิ่งนอนเมื่อครู่

อันเจ้อรีบคว้ากระบี่เป่าสายแล้วพลิกตัววิ่งอย่างไม่คิดชีวิตไปยังพุ่มไม้ที่อยู่ไม่ไกล ฝ่าเท้าหนักหน่วงของสัตว์กลายเป็นพืชขาข้อตั้งขึ้นข้างหูเขา เมื่อเสียงเบาลงเล็กน้อยอันเจ้อจึงหันกลับไปมอง ภายใต้แสงออโรรา ในที่สุดเขาก็เห็นหน้าตาของมันแล้ว มันคือสัตว์กลายเป็นพืชขาข้อสีดำ คล้ายกับมด

ที่ถูกขยายใหญ่หลายพันเท่า

โชคดีว่าร่างกายของมันเหอะทะ ความเร็วในการวิ่งของมันจึงเหนือกว่า ขอเพียงวิ่งเข้าไปในพุ่มไม้ข้างหน้าได้เท่านั้น...

ทว่าเขากลับสะดุดล้ม

ชั่วพริบตานี้เอง เขาก็ถูกเงามืดของสัตว์กลายเป็นภูมิตัวแฝดคลุมท่ามกลางเสียงลมบาดหู ขาหน้าของมันพันลงมายังแขนของเขา

แขนเสื้อของอันเจ้อพลันว่างเปล่า เนื้อผ้าตกลงอย่างแผ่วเบา มันพันไม่โดนอวัยวะส่วนใดทั้งนั้น

เหตุการณ์นี้ราวกับอยู่เหนือความคาดหมายของสัตว์กลายเป็นภูมิตัวแฝดมันชะงักไปครู่หนึ่ง

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เส้นไฮฟาใต้แขนเสื้อของอันเจ้อก็งอกขยายขึ้นมาใหม่ ถักทอรวมกันเป็นแขนมนุษย์ที่สมบูรณ์ข้างหนึ่งอีกครั้ง

เขากลับลงไปข้างล่างจนสามารถหลบการโจมตีครั้งถัดมาของสัตว์กลายเป็นภูมิตัวแฝด จากนั้นใช้แขนยันพื้น กระโจนเข้าไปในพุ่มไม้เตี้ย พุ่มไม้ใหญ่แข็งแรงสองต้นคอยปกป้องร่างกายของเขา

ทว่านี่ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เขารอดพ้นจากดวงตาของสัตว์กลายเป็นภูมิตัวแฝดอันเจ้อหอบหายใจถึงกระชั้น ทันใดนั้นร่างกายของเขาก็เริ่มเปลี่ยนแปลง แขน นิ้วมือ และร่างกายทั้งหมดแปรสภาพเป็นความว่างเปล่า ท่อนล่างกำลังเปลี่ยนเป็นเส้นไฮฟา เตรียมตัวใช้วิธีการที่ปราดเปรียวหลบหนี

ทันใดนั้น...

“วิ่ง!”

แสงสีขาวสายหนึ่งวาดผ่านกลางอากาศ เข้าปะทะส่วนหัวและข้อต่อที่เชื่อมถึงส่วนท้องของสัตว์กลายเป็นภูมิตัวแฝดอย่างรุนแรงราวกับดาวตก

ลึนเสียงปะทะอันหนักหน่วง แสงสีขาวก็ระเบิดออกอย่างไร้เสียง ตรงกลางยังคละเคล้าไปด้วยประกายไฟสีแดง

อันเจ้อหมอบซุ่มอยู่ในดงพุ่มไม้ มองเห็นสัตว์กลายเป็นภูมิตัวแฝดยักษ์ตัวนี้ขาดเป็นสองท่อนจากตรงกลางกับตา เสียงระเบิดตูมสะเทือนไปทั่วพื้นดิน

ใบของพุ่มไม้ถูกแรงสั่นสะเทือนตกลงบนร่างอันเจ้อดังซู่ ส่วนหัวของ

สัตว์กลายเป็นสัตว์ตกลงบนพื้นข้างกายห่างไปไม่เกินครึ่งเมตร ดวงตาสีแดง โลหิตยังคงมองมาทางเขา

อันเจ้อเคยเห็นสิ่งมีชีวิตในเหวลึกที่หลังถูกฟันเป็นสามท่อนซึ่งชิ้นส่วนแต่ละท่อนนั้นยังคงขยับได้มาแล้ว เขากำลังคิดจะลุกขึ้นออกห่างจากมันเล็กน้อย ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงดังจากไม้ไผ่

“กระสุนยูเรเนียมนัดสุดท้ายแล้ว เก็บศพเสร็จก็กลับฐานเถอะ” เป็นเสียงของผู้ชาย เนื้อเสียงทุ้มต่ำมาก

“กระตองสัตว์ขาข้อไม่ใช่ถูกๆ ไม่คิดเลยว่าจะได้ทำไรตืดมือกลับบ้าน” เสียงของชายอีกคนหนึ่งดังขึ้น เนื้อเสียงแหลมเล็กกว่าคนแรกอยู่ข้าง

หลังพูดคุยกันสั้นๆ แล้วพวกเขาก็ไม่พูดอะไรอีก เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา เป็นเสียงของรองเท้าบูตสันหนาเหยียบบนพื้นทราย ปะปนด้วยเสียงเสียดสีแซกๆ ซ่าๆ

เป็นมนุษย์

หลังอ่านเจ้อตายไป อันเจ้อก็ไม่ได้พบมนุษย์มานานมากแล้ว เขาแอบเงยหน้าขึ้นในพุ่มไม้

พุ่มไม้ส่งเสียงซ่า ชายที่พูดขึ้นคนแรกตะโกนเสียงทุ้ม “ระวัง!”

วินาทีถัดมา ปากกระบอกปืนดำมีดสามกระบอกก็เล็งมาทางเขา

อันเจ้อมองพวกเขา

เขาเผลอนึกถึงความทรงจำแสนยุ่งเหยิงในคืนที่สูญเสียสปอร์ไปอย่างเสียงไม่ได้ แต่การปรากฏตัวของอันเจ้อทำให้เขาเห็นนิสัยเฉพาะตัวในด้านที่เป็นมิตรและจิตใจดีของมนุษย์ เขาจึงไตร่ตรองสถานการณ์ของตนเองในตอนนี้อย่างหนึ่ง ก่อนเอ่ยทักขึ้น “สะ สวัสดิ์ครับ”

ภายใต้แสงสว่างของแสงออโรรา ภาพเบื้องหน้าปรากฏให้เห็นเต็มสองตา ล้วนเป็นมนุษย์เพศชายในชุดสีเทาเข้มสามคน คาดเข็มขัดหนึ่งกว้าง สีน้าตาลที่เอว บนนั้นผูกซองกระสุน ชายคนที่ยืนอยู่ตรงกลางรูปร่างสูงใหญ่ ส่วนอีกสองคนด้านข้างเตี้ยกว่าเล็กน้อย

คนตรงกลางคือคนที่เอ่ยขึ้นเป็นคนแรกเมื่อครู่ว่า ‘กระสุนยูเรเนียมนัดสุดท้ายแล้ว’ เสียงของเขาฟังมาก “คน”

อันแจ๋อสังเกตเห็นว่าเพื่อนที่ใส่ระเบิดสตั๊วก็กลายเป็นพั๊งค์กระจุย ก็เอ่ยตอบ “ใช่ครับ”

“ชื่ออะไร หมายเลขไอดีเท่าไร เพื่อนร่วมทีมนายล่ะ”

“อันแจ๋อ 3261170514 หลงกันครับ”

ชายคนนั้นยื่นคิ้วเล็กน้อยพลางก้มหน้าสำรวจเขา อีกฝ่ายมีคิ้วดำเข้ม ตาขาวดำแบ่งแยกชัดเจน สันจมูกสูงโด่ง ริมฝีปากหนา เมื่อเครื่องหน้าทั้งห้านี้ ประกอบเข้าด้วยกันก็ไม่เหมือนสตั๊วป่าในเหวลึกเหล่านั้นที่ทำให้อันแจ๋อรู้สึกถึงอันตราย เขามิ้มปากเบาๆ แล้วมองตอบ

สามวินาทีถัดมา ชายผิวคล้ำรูปร่างผอมเตี้ยอีกคนหนึ่งที่อยู่ด้านข้าง ก็บรรจุกะสุนใส่ปืนอีกครั้ง แผงการคุกคามเด่นชัด เขามองอันแจ๋อ น้ำเสียง หุ้มเข้ม จังหวะการพูดรวดเร็ว “ถอดเสื้อผ้าออก”

อันแจ๋อยืนขึ้นกลางพุ่มไม้ ปลดกระดุมเม็ดที่หนึ่งบนเสื้อเชิ้ตออก ตามด้วยเม็ดที่สอง ผิวบริเวณคอเสื้อปรากฏออกมา ผิวพรรณของเขา ขาวเนียนดูจืดจาง มีส่วนคล้ายกับสีของเส้นไฮฟาเล็กน้อย

วินาทีถัดมาเขาได้ยินชายคนที่สามผิวปากเสียงหนึ่ง ชายคนดังกล่าว ผิวขาว ผอมสีทอง บนใบหน้ามีริ้วรอยมากมาย ริ้วรอยประเภทนี้เป็นสัญญาณ บอกความชราของมนุษย์ นัยน์ตาเป็นสีฟ้าอมเทา หางตาคงขึ้น ส่งสายตาลวนลามเขาโดยไม่ปิดบัง

อันแจ๋อก็ก้มหน้าปลดกระดุมเม็ดที่เหลือแล้วถอดเสื้อเชิ้ตออก

ชายตาฟ้าอมเทาเดินเข้ามาใกล้เขา ผิวปากครั้งที่สอง ก่อนจะเริ่มสำรวจร่างกายเขา

ชายคนนี้ตาเข้มน้ำลายของสตั๊วในเหวลึก หลังสำรวจอันแจ๋อ รอบหนึ่ง เขาก็เดินอ้อมมาด้านข้าง

ทันใดนั้นข้อมือของอันแจ๋อก็ถูกเขาเกาะกุม นิ้วของเขาลูบวนบนผิวหุ้ม ข้อมืออันแจ๋อ นิ้วโป้งลูบไล้กระดูกข้อมือ ก่อนจะใช้เสียงแหลมเล็กถามขึ้น “นี่อะไร”

อันแจ๋อก็มอมองหลังมือกับข้อมือของตัวเอง ข้างบนมีรอยข่วนสีแดง ยุ่งเหยิงประปราย นี่เป็นรอยที่ได้มาจากการหลบการโจมตีของสตั๊วกลายเป็นพั๊งค์

แล้วถูกพุ่มไม้ซ่อนเป็นแผลเมื่อครู่ เขาหันหน้า ใช้สายตามองพุ่มไม้ข้างหลัง เป็นนัย “ไปไม่ครับ”

ทั้งหมดตกอยู่ในความเงิบพักหนึ่ง ก่อนที่ชายคนนั้นจะจุปากชมเชย แล้วเอ่ยอีกครั้ง “ที่เหลือนายจะถอดเอง หรือว่าจะให้ฉันถอดให้ดีล่ะ”

อันเจ๋อหนึ่ง

เขาพอจะรู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไร มีเหตุการณ์ทำนองนี้อยู่ในความทรงจำของอันเจ๋อ

ระหว่างสัตว์กลายเป็นพันธุ์กับสัตว์กลายเป็นพันธุ์ หรือระหว่างมนุษย์กับสัตว์กลายเป็นพันธุ์อาจเกิดการปนเปื้อนทางยีนได้ วิธีเบื้องต้นในการยืนยันว่าคนแปลกหน้าติดเชื้อหรือไม่ก็คือการตรวจร่างกายว่ามีบาดแผลหรือเปล่า

แต่ชายด้านหลังคนนั้นทำให้เขารู้สึกอึดอัด เป็นความรู้สึกเดียวกับตอนที่งูเลื้อยผ่านก้าน¹ และหมวกของเขาเมื่อครั้งยังเป็นเห็ด

ดังนั้นเขาจึงเงยหน้ามองชายคนตรงกลาง เขาเคยเห็นสัตว์ดุร้ายในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า จึงพอจะคาดคะเนระดับความอันตรายของพวกมันได้คร่าวๆ ในตอนนี้ลางสังหรณ์ของเขาบอกว่า พลังการโจมตีของชายคนนี่ต่ำที่สุดในสามคน

“ฮอว์สัน” หลังสบตาเป็นเวลาสั้นๆ ชายคนนั้นก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงหนักแน่น “อย่าทำนิสัยเสียในป่า”

ฮอว์สันหัวเราะ ส่งสายตามองสำรวจอันเจ๋ออย่างไม่เกรงกลัวยิ่งกว่าเดิม สามวินาทีถัดมา ชายคนนั้นก็กล่าวกับอันเจ๋อ “ตามฉันไปข้างหลัง”

อันเจ๋อตามชายคนนั้นเดินอ้อมไปด้านหลังส่วนหัวของสัตว์กลายเป็นพันธุ์อย่างว่าง่าย บนร่างกายเขานอกจากรอยข่วนจากพุ่มไม้ก็ไม่มียาบาดแผลอื่นแล้วจริงๆ

ชายคนนั้นถาม “นายหลงกับทีมมากี่วันแล้ว”

อันเจ๋อครุ่นคิด ตอบว่า “หนึ่งวันครับ”

¹ ก้าน (Stipe หรือ Stalk) ก้านลำต้นซึ่งปลายด้านหนึ่งยึดติดกับดอกหรือหมวกเห็ด มีขนาดรูปร่างและสีต่างกันในแต่ละชนิด

“นายโชคดีมาก”

“ที่นี้ดูเหมือนมีสัตว์กลายเป็นคนไม่มาก”

“แต่มีพวกแมลงไม่น้อยเลย” ชายคนนี้พูดจาสิ้นกระซิบ แต่ก็เห็นชัดว่า
ดูฟังไปได้

อันเจ้อติดกระดุมเสื้อให้เรียบริ้อย มองเขาพาลงถามเสียงเบา “พวกคุณ
จะกลับฐานทัพทางเหนือหรือเปล่าครับ”

ชายคนนั้นตอบ “อืม”

“งั้น...” อันเจ้อกล่าว “พาผมไปด้วยได้ไหม ผมมีอาหารกับน้ำของ
ตัวเอง”

“ฉันตัดสินใจเองไม่ได้” ชายคนนั้นตอบ

สิ้นเสียงก็เห็นชายคนนั้นอ้อมออกไป มองชายอีกสองคนที่เหลือ
“ไม่มีบาดแผล พาเขาไปด้วยไหม”

ฮอว์สันระบายนยิ้ม กอดอกมองอันเจ้อแล้วผิวปากเป็นครั้งที่สาม
จากนั้นเอ่ยตอบ “ทำไมจะพาไปด้วยไม่ได้ล่ะ ก็แค่เขาคนเดียวเองนี่”

จากนั้นเขาก็มองไปยังชายคนสุดท้าย “นิโกร นายล่ะว่าไง”

อันเจ้อก็มองตามเช่นกัน ประสานสายตากับดวงตาทม่นแสงของ
ชายผิวดำที่ถูกเรียกว่านิโกรคนนั้น

แสงออโรรา แอร์ครีมีสีเขียวปกคลุมทั่วพื้นดิน แสงเรืองรองนี้สะท้อนบนผิวดำของชายคนนั้น ผสมกันกลายเป็นสีเขียวมอสส์แปลกตาคล้ายผิวหนังของกิ้งก่าหรือไม้กึ่งคางคก

ในที่สุดชายคนนั้นก็เอ่ยขึ้น “พวกเราไม่ใช่เจ้าพนักงานพิพากษาคอนเฟิร์มไม่ได้ว่าเขาเป็นมนุษย์ร้อยเปอร์เซ็นต์”

“นั่นก็จริง” ฮอว์สันกอดอก ลากเสียงยาว “แต่ระดับการปนเปื้อนในพื้นที่ราบหมายเลขสองแค่สองดาว”

ชายผิวคล้ำเงยไปอีกพักหนึ่ง เอ่ยว่า “เวลาเฉลี่ยของการกลายร่างในพื้นที่ราบหมายเลขสองคือสี่ชั่วโมง ถ้าครบสี่ชั่วโมงแล้วก็โอเค”

“ตกลง” ฮอว์สันกล่าว “งั้นถ้าพวกเราเก็บกวาดซากชิ้นส่วนเสร็จแล้วเขายังไม่กลายร่าง ก็ค่อยพาไปด้วย”

ชายผิวคล้ำพยักหน้าตกลงในที่สุด พวกเขาสามคนมองหน้ากันสักครู่ คล้ายเห็นพ้องต้องกัน

“ฉันชื่อแวนส์” ชายร่างสูงใหญ่คนตรงกลางหันไปแนะนำตัวกับอันแจ่ออันแจ่อ “สวัสดีครับ”

ฮอว์สันที่ทำให้เขารู้สึกกังวลก็แนะนำตัวเช่นกัน “ฮอว์สัน”

เหลือเพียงคนที่ถูกเรียกว่า ‘นิโกรา’ ที่เงยบออยู่พักหนึ่ง ก่อนเอ่ยออกมาสามพยางค์ “แอนโรนี่”

อันเจ้อก็ทักทายเขาคำหนึ่งว่า “สวัสดีครับ” เช่นกัน หลังจากนั้น ก็กล่าวอีก “ขอบคุณพวกคุณมาก”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก” แวนส์ยิ้ม กล่าวว่า “ทุกคนล้วนเป็นมนุษย์ ร่วมชาติ อีก็อย่างพวกเราก็เพิ่งเสียเพื่อนร่วมทีมไปหนึ่งคน กำลังขาดผู้ช่วยพอดี”

พูดจบเขาก็เดินไปหยุดอยู่ข้างหัวของสัตว์กลายพันธุ์ตัวนั้นแล้วออก คำสั่งกับคนที่เหลือ “เก็บศพเสร็จแล้วก็ออกเดินทาง เร่งมือหน่อย”

ระหว่างที่พูดแวนส์ก็หยิบถุงมือคู่หนึ่งและกริชยาวออกมาจากกระเป๋า สะพาย โยนให้อันเจ้อ “นายไปถอดขามันออก”

อันเจ้อรับอุปกรณ์พลางขานรับอย่างว่าง่าย ก่อนจะเดินไปข้างหน้า ลีบกว่าก้าว แล้วหยุดลงข้างลำตัวครึ่งท่อนบนของสัตว์กลายพันธุ์ เมื่อสวม ถุงมือเรียบร้อยก็เริ่มสังเกตร่างกายของมัน

ขนาดของสัตว์ขาข้อใหญ่มาก ตัวกระดองเรียบสั่น แต่บางส่วน มีหนามยาวและแหลม หรือไม่ก็เป็นติ่งเนื้ออกนูนขึ้นมา เขาเฝ้ามองต่ำไปยัง ขาของสัตว์กลายพันธุ์ มันมีขาทั้งหมดหกข้าง บางแต่ยาว แบ่งออกเป็น สามท่อน ข้างบนปกคลุมไปด้วยขนดำวาวหนาดก

แวนส์กับแอนโธนี่จัดการหัวของสัตว์กลายพันธุ์อยู่อีกฟาก เริ่มจากการถอดกระดองส่วนหัวเพื่อให้มันสมองและของเหลวอื่นๆ ไหลออกมา แล้วก็ชูดยาในจนสะอาด ส่วนฮอว์สันยืนเฝ้าระวังอยู่รอบนอก

ด้วยเหตุนี้อันเจ้อจึงดึงกริชออกมาแล้วตั้งใจผ่าข้อต่อของสัตว์กลายพันธุ์ ใช้เวลาประมาณห้านาทีข้อต่อแรกก็ถูกผ่าออก ขาที่อ่อนหนึ่งหลุดออกจาก หน้าอกของสัตว์กลายพันธุ์ตกลงพื้น ของเหลวสีขาวเหนียวข้นเหมือนมันสมอง ไหลออกมาจากบริเวณรอยแยกค่อยๆ ซึมลงไปในพื้นที่ราบสีเหลือง

เขาได้ยินเสียงหยอกเข้าของฮอว์สันดังขึ้น “หนุ่มน้อย อย่าคลีนได้ จนอ้วกออกมาล่ะ”

อันเจ้อไม่ตอบกลับ ผ่าข้อต่ออื่นอย่างเงิบๆ

เขาไม่มีความรู้สึกอะไรต่อสัตว์กลายพันธุ์ตัวนี้ ถึงขั้นคิดว่ามันสะอาด กว่าสัตว์ที่อาศัยอยู่ในเหวลึกเสียอีก

ท่าฮอว์สันราวกับไม่คิดจะปล่อยเขา เสียงฝีเท้าดังขึ้นข้างหลัง ฮอว์สันเดินอ้อมมาแล้วใช้มือขวากดหัวไหล่ของอันแจ่อ ปลายนิ้วไ้ล้นรอบไหล่เขา “หนุ่มน้อย ปีนี้อายุเท่าไรแล้ว”

อันแจ่อสัมผัสได้ถึงความกระหายในน้ำเสียงของเขา เป็นความกระหายแบบเดียวกับตอนที่สัตว์ป่าเลี้ยงเหยื่อ แต่ในความรู้ความเข้าใจที่มีจำกัดของเขาบอกว่า มนุษย์ไม่เห็นพวกเดียวกันเป็นอาหาร

เขาจึงตอบคำถามเย็บๆ “สิบเก้าครับ”

ปีนี้อานแจ่ออายุสิบเก้า เขากินยีนของอานแจ่อเข้าไป ดังนั้นก็นับว่าเขาอายุสิบเก้าเช่นกัน

“แต่นายดูเหมือนเพิ่งอายุสิบเจ็ด” ฮอว์สันกลั่นเสียงหัวเราะเจือความประหลาดใจไว้นอก กล่าวด้วยเสียงแหลมเล็กติดแหบพร่า

อันแจ่อขมวดคิ้ว “ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร

“ฮอว์สัน” ตอนนี้องที่เสียงของแวนส์ดังขึ้นมาจากไม้ไกล “ตั้งใจใฝ่ระวังหน่อย”

ฮอว์สันแค้นเสียง “เฮอะ” ปลายนิ้วยังไม่วายบีบหัวไหล่เขาอีกครั้ง ก่อนจะเดินจากไป

อันแจ่อตระหนักได้อีกครั้งว่ามนุษย์แต่ละคนอาจมีนิสัยเฉพาะตัวต่างกัน อย่างเช่นอานแจ่อไม่เหมือนกับมนุษย์กลุ่มนั้นที่ชุดสปอร์ของเขาไป และแวนส์ก็ไม่เหมือนกับฮอว์สัน เขาชื่นชมในตัวแวนส์มาก

เขาก็มหันทำงานต่อ เขาแต่ละข้างแบ่งเป็นสามท่อน หลังผ่าเสร็จแล้วก็นำพวกมันมาวางกองซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบ กระดองของสัตว์กลายเป็นตู้ตัวนี้เงาวาวคล้ายโลหะ แข็งเหมือนก้อนหิน เมื่อนำมากองรวมกันจึงส่งเสียงกระทบดังกังวาน

เมื่อเขาถอดขาข้างที่ตกลงมา แวนส์กับแอนโธนี่ก็แยกส่วนหัวเสร็จแล้วเช่นกัน ก่อนจะเดินมาสมทบกันบริเวณลำตัวครึ่งท่อนที่อยู่ด้านข้าง แวนส์มองขาที่กองอย่างเป็นระเบียบบนพื้นเว็บหนึ่ง ยิ้มชม “นายทำดีมาก”

แล้วก็หันไปบอกฮอว์สันอย่างรวดเร็วว่า “นายไปจับรถมา”

ฮอว์สันไม่พูดอะไร หันหลังเดินออกไปข้างนอก

อันเจ๋อยืนอยู่ด้านข้าง มองแวนส์กับแอนโธนี่ลงมือจัดการกับ ส่วนหน้าอกของสัตว์กลายเป็นหิน

เขาขันอาสา “ให้ผมช่วยไหมครับ”

แวนส์สวมถุงมือ ในมือถือคีมสีดำนานาดใหญ่เท่าหนึ่งของมนุษย์ เล่มหนึ่ง ถามว่า “นายไม่เคยออกมาข้างนอกสินะ”

อันเจ๋อ “...อืม”

“นั่นเป็นรูข้างๆ ก็พอแล้ว” แวนส์ใช้คีมงัดกระดองที่เชื่อมต่อกับหน้าอก สัตว์กลายเป็นหิน ขอบกระดองบิดแปลกไป ประกอบด้วยหนามสีดำนานาดคม ต่างจากบริเวณที่เชื่อมต่อกับกระดองส่วนอื่น เปล่งประกายเย็นเยียบ แวนส์กล่าวว่า “เจ้านี้หนามเยอะ ถ้าไม่มีประสบการณ์จะถูกแทงเอาได้ ระดับการปนเปื้อนในที่ราบหมายเลขสองไม่สูงก็จริง แต่ก็มีโอกาสติดเชื่อได้”

อันเจ๋อถอยหลังสองสามก้าวอย่างเชื่อฟัง มองพวกเขาเดินวนรอบซาก เพื่อถอดแยกชิ้นส่วน กระดองสีดำผ่าแล้วผ่าเล่าถูกงัดออก อวัยวะภายใน และเนื้อเยื่อสีขาวไหลย่อยลงพื้น

ระหว่างมองเพลินๆ อยู่ นั่น เสียงครันครันอันหนักที่บึงดังขึ้น อันเจ๋อ มองไปทางขวามือของตนเอง เห็นรถหุ้มเกราะสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีดำคันหนึ่ง กำลังขับตรงมาทางนี้ ดูแล้วคล้ายกับอสูรกายยักษ์เปลือกแข็ง ยานพาหนะนี้ เขาคุ้นตามาก ทีมที่อันเจ๋อเคยสังกัดก่อนหน้านี้ก็มีรถหุ้มเกราะแบบนี้ห้าคัน

รถหุ้มเกราะเคลื่อนเข้ามาใกล้ ฮอว์สันกระโดดลงมาจากรถ แวนส์ กล่าวโดยที่ไม่เงยหน้าขึ้นมอง “นายช่วยเขายกซากชิ้นส่วนขึ้นรถไปก่อน”

อันเจ๋อตอบ “อืม” เสียงหนึ่งก่อนเก็บกระดองขึ้นมาจากพื้น จากนั้น ก็ใช้เชือกมัดพวกมันอย่างระมัดระวังแล้วส่งให้ฮอว์สัน อีกฝ่ายรับแล้วนำไป วางในห้องเก็บของบนรถหุ้มเกราะ

สัตว์กลายเป็นหินยักษ์ถูกพวกเขาถอดชิ้นส่วนจนมีขนาดเล็กกลง กระดอง ที่อันเจ๋อเก็บขึ้นมาก็ยิ่งมากขึ้นเช่นกัน

ขณะที่ใช้เชือกมัดฝากระดอง การเคลื่อนไหวของเขาพลันชะงัก

ยามนี้ได้ฝ่ามือเขาคือฝากระดองสีดำซึ่งมีหนามแหลมงอกออกมา บนผิวปลายหนามมีหยดน้ำเหนียนจับตัวกันเป็นก้อนสองสามหยด มันมีสีเข้ม

หากไม่สังเกตอย่างละเอียดก็มองไม่เห็น

เขามองไปยังคราบสกปรกจากอวัยวะภายในบนพื้น แน่ใจแล้วว่าของเหลวทั้งหมดในตัวสัตว์กลายเป็นน้ำขุ่นเป็นสีขาว สีเหลือง หรือไม่มีสีเสีย ถ้าอย่างนั้นหยดน้ำสีเข้มเหล่านี้คืออะไรล่ะ เขาพลันนึกถึงเลือดที่ไหลออกมาจากร่างกายอันแจ่มก่อนตาย

ด้วยเหตุนี้อันแจ่มจึงมองไปทางแวนส์และแอนโธนี่ ทั้งสองต่างกำลังมีสมาธิกับการแยกชิ้นส่วนซากศพ สีหน้าสงบนิ่ง ทุกสิ่งเป็นไปอย่างปกติ ดังนั้นอันแจ่มจึงเพียงทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก้มหน้าลงอีกครั้ง มัดกระดองให้เรียบร้อย

เนิ่นนานหลังจากนั้น ในที่สุดการแยกชิ้นส่วนก็เสร็จสิ้น ทั้งสามคนคล้ายแน่ใจแล้วว่าอันแจ่มจะไม่กลายเป็นสัตว์กลายเป็นสัตว์คร่าชีวิตคนกะทันหัน

แวนส์เอ่ยขึ้น “ขึ้นรถ กลับฐานกัน อันแจ่มก็มาด้วย”

รถหุ้มเกราะหนึ่งคันจอดได้เจ็ดถึงแปดคน ภายในก็มีห้องสำหรับพักผ่อนด้วย ถูกแบ่งอย่างง่าย ๆ ออกเป็นสามห้องขนาดเล็ก ทว่าแต่ละห้องเพดานต่ำและแคบมาก มนุษย์ต้องก้มตัวถึงจะเดินไปมาข้างในได้

อันแจ่มถูกจัดให้พักในห้องริมสุด ขวามือคือประตูรถ เขาอนลงหนุนกระเปาะสะพาย แอนโธนี่ขับรถอยู่ข้างหน้า แวนส์อยู่ห้องข้างเขา ส่วนข้างในสุดเป็นฮอว์สัน

เมื่อประตูรถปิดสนิทข้างในก็ตกลู่วามมืด มีเพียงแสงสว่างน้อย ๆ ส่องเข้ามาจากหน้าต่างบานเล็กด้านข้างเท่านั้น หลังสิ้นโคลงระลอกหนึ่งรถหุ้มเกราะก็ค่อย ๆ ติดเครื่องยนต์แล่นไปข้างหน้าอย่างมั่นคง มีบางครั้งที่เกิดแรงสั่นสะเทือน แต่ก็ไม่ได้รุนแรงมากนัก

อันแจ่มลึ้มตามองความมืดเบื้องหน้า รู้สึกราวกับว่าตนเองกำลังลอยอยู่กลางกระแสสีดำ กระแสน้ำนั้นโอบอุ้มเขาลอยไปยังฐานทัพทางเหนือ และเขาก็ไม่รู้จักที่นั่นโดยสิ้นเชิง

ความงุนงงและความว่างเปล่าห้อมล้อมเขา เขาอนหนึ่งอยู่ในความมืดทั้งแบบนี้

เมื่อแสงที่ผ่านหน้าต่างบานเล็กค่อยๆ เข้มขึ้น รอบข้างก็สว่างขึ้นบ้าง เช่นเดียวกัน รถหยุดลง อันเจ้อเห็นฮอว์สันลุกขึ้นเดินลึกเข้าไปสองสามก้าว เปิดประตูระหว่างห้องคนขับกับห้องพักออก แล้วเดินเข้าไปเปลี่ยนกับแอนโรนีส ส่วนแอนโรนีสก็กลับมาอนในตำแหน่งเดิมของฮอว์สัน เสียงหายใจเขาหนักมาก การเคลื่อนไหวก็รุนแรงมากเช่นกัน ทำเอาพื้นในห้องพักสั่นสะเทือนครู่หนึ่ง ตามมาด้วยเสียงแวนส์ถามไถ่ว่า “เป็นอะไร” แอนโรนีสตอบแค่ “เหนื่อยนิดหน่อย”

เวลาผ่านไปนานอีกพักใหญ่ก็ถึงคราวที่แวนส์ต้องไปเปลี่ยนกับฮอว์สัน อันเจ้อขดตัวโดยสัญชาตญาณ แต่เขารู้ว่าอีกสักครู่ฮอว์สันจะมานอนในห้องข้างๆ ก็รู้สึกไม่ปลอดภัยแล้ว

ทว่าผ่านไปเนิ่นนานห้องข้างๆ ก็ยังไม่มีเสียงมนุษย์นอนลงดังออกมา อันเจ้อลืมนตาและเฝ้ารอ

วินาทีถัดมาเสียงฝีเท้าสวบๆ ก็ดังขึ้น ชายคนหนึ่งตรงเข้ามาโผล่เขา

“หนุ่มน้อย...” เสียงของฮอว์สันทุ้มต่ำและแหบพร่ามาก สองขาของเขา

เบียดแทรกอยู่ระหว่างขาอันเจ้อ แชนกีโอบไหล่ อันเจ้อตื่นซัดขึ้นโต้ตอบพักหนึ่ง ทว่ากลับถูกเรี่ยวแรงที่มากกว่ากดไว้กับพื้น “แวนส์ออกไปแล้ว...”

ฉันรู้ว่านายทำงานอะไร ฉันใช้ชีวิตอยู่กับทหารรับจ้างมากกว่าที่เขาเห็นซะอีก”

การตื่นขึ้นเมื่อครู่กินแรงอันเจ้อไม่น้อย เขาหอบพักหนึ่ง “ได้โปรดคุณอย่าทำแบบนี้เลย”

“อย่าทำแบบไหน” ฮอว์สันยิ้ม รอยยิ้มของเขาดูน่ากลัวมากในความมืดแบบนี้

อันเจ้อไม่ตอบ ฮอว์สันคลายมือข้างที่กดไหล่อันเจ้อแล้วเลื่อนไปปลดเข็มขัด เขาใช้มือเพียงข้างเดียวก็สามารถล็อกอันเจ้อไว้ได้อย่างแน่นหนา การทำแบบนี้ราวกับทำให้เขามีความสุขมาก รอยยิ้มกว้างขึ้นทุกขณะ ซ้ำยังเอ่ยหยอกเย้าอย่างหยาบคาย “หนุ่มน้อย แรงแค่นี้ของนายจะทำอะไรได้ ขับรถไม่เป็น ใช้อาวุธหนักไม่ได้ เวลาเจอสัตว์ร้ายพันธุ์ก็ทำได้แค่รอความตาย ทีมของนายพานายออกมาทำอะไรกันแน่ แค่มองดูเฉยๆ หรือไง”

เขาพูดพลางจับคอของอันเจ้อแล้วโน้มกายลงมา แก้มซึ่งเต็มไปด้วย

ตอหนดแนบข้างลำคอของอันแจ๋อ กลิ่นบูหรือชุนสลักแผ่คลุ้ง “โสภณีนี้อย
แบบนายฉันเห็นมาเยอะแล้ว...แต่หน้าตาดีแบบนี้เพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก เมื่อก่อน
นายติดตามทหารรับจ้างที่ไหนล่ะ”

อันแจ๋อหอบแรงขึ้น ฮอว์สันทับเขาแน่น ลิ่นร้อนชื้นลากเลียตามผิว
ของเขา เมื่อเบือนหน้าหนีก็สลักกลิ่นบูหรือชุนไอ มือขวาคลำทางในความมืด
ไม่หยุด สุดท้ายก็คลำเจอกริชที่แวนส์โยนให้เขาก่อนหน้านี้

ทันใดนั้นการเคลื่อนไหวรุนแรงก็ดังออกมาจากข้างห้องที่แอนโธนี่พักอยู่
คล้ายมีบางสิ่งคว้าตกลงบนพื้น

“อย่ารีบสินีโกร” ฮอว์สันหัวเราะเสียงดัง “แป๊บเดียวก็ถึงตานายแล้ว”

ทว่าคำพูดนี้ของเขาราวกับไม่เป็นผล เพราะว่าเสียงฝีเท้ากำลังเดินมา
ทางนี้แล้ว

ฮอว์สันสบถคำด่าเบา ๆ ก่อนดึงอันแจ๋อขึ้นมาตรึงร่างไว้กับผนังรอก
ออกแรงกระชากคอเสื้อเชิ้ตของเขา

อันแจ๋อไม่ขัดขืนอีกต่อไป เขากุมกริชในมือแน่น นิ่งมองไปยังทางเดิน
อันมืดมิด เส้นไฮฟาสีเขียวยื่นออกมาบนพื้นข้างตัวเขาอย่างเงิบเงิบ รวกับ
กำลังเตรียมการบางอย่าง

ทว่าวินาทีถัดมา การเคลื่อนไหวทั้งหมดของเขาก็หยุดชะงัก

ลัต์วิกกลายเป็นรูปร่างหนึ่งที่มีร่างกายแบบมนุษย์แต่กลับมีขายาวเรียวสามคู่
งอกขึ้นบนหลัง ลากปีกอ่อนซึ่งกำลังขดม้วนค่อย ๆ เดินผ่านทางเดินออกมา
ดวงตาแมลงสีแดงโลหิตสองข้างบนหัวของมันกำลังทอประกายอย่างเงิบเงิบ

ผิวของสัตว์กลายเป็นสัตว์ตัวนี้ เป็นสีดำคล้ำตามสีผิวของแอนโธนี ทว่ายามนี้ใบหน้าแบบมนุษย์ของเขาบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูปแล้ว บริเวณที่เคยเป็นดวงตาปกคลุมด้วยเกล็ดกระดองสีน้ำตาลหนา จมูกเฉียงลงข้างล่างขยายเป็นร่องแยกขนาดใหญ่ ปากนูนออกมา มีหลอดท่อสีต่างอยายื่นออกมาจากตรงกลาง

เขาหยุดเดิน ขอบปากครูดกับผนังรถส่งเสียงแหลมบาดหู

“แอนโธนี นายทำบ้าอะไร” เสียงไม่พอใจของฮอว์สันดังขึ้น “ฉันไม่ชอบมีผู้ชมหรอกนะ”

พูดจบเขาก็ก้มศีรษะลงอีกครั้ง อันเจอรูสึกหนัก สัมผัสได้ว่ามีพันกัฒบะนลาดไหล่ของตนเอง ผิวกายถูกพันบดขยี้ ความเจ็บเด่นชัดแล่นปราดทว่าเขาแทบไม่สนใจแล้ว เนื้อตัวเกร็งตึง สบตากับแอนโธนีที่กลายเป็นสัตว์กลายเป็นสัตว์

หนึ่งวินาที สองวินาที สามวินาที

ปีกข้างหลังแอนโธนีสั้นใหว่เล็กน้อย ปากหมุนตัวกลางอากาศ

“กลัวเหรอ” ฮอว์สันที่ทับอยู่บนตัวอันเจอรากับสัมผัสได้ถึงความเกร็งตึงของร่างกายเขา ปากก่นดำหยาบคาย “ไม่ต้องแก๊งค์ทำเป็นไม่เคยหรอกนะ” หลังจากนั้นก็มีบอเวเขาไม่ปล่อย มิหนำซ้ำยังกัดผิวเขาอย่างแรง และหันไตนั่นเอง...

เสียงปีกสั้นโฉบกัดตังหึ่ง ๆ ออกมา ขาวยาวเรียวทกข้างของแอนโรนี่ จิกพื้นแล้วโน้มตัวมาข้างหน้า ย่อตัวสะสมพลังราวกับแมงมุมร่างเพรียว ตัวหนึ่ง ก่อนจะบุกโจมตีมาทางพวกเขาอย่างรวดเร็ว!

เสียงลมดั่งซันในพื้นที่เล็กแคบ รูม่านตาของอันเจ้อหดลง ร่างกาย แปรสภาพในช่วงพริบตา สลับกลายเป็นร่างเห็ดที่อ่อนนุ่มและปราดเปรียว เส้นไฮฟาโบทกพลัวภายในรถแทบจะเต็มเต็มทุกพื้นที่ว่าง เข้าดับบังสายตาของแอนโรนี่ในเวลาอันสั้น

ฉับพลันอันเจ้อก็รู้สึกได้ว่าคนบนร่างตัวแข็งที่ออกไปพักหนึ่ง ส้าลักไอ สองสามครั้ง หลังจากนั้นก็ติดตัวลุกขึ้นด้วยความสับสน “แม่ง นีมัน...”

เขาก็มหันมามอง เห็นฮอว์สันอ้าปากกัดเส้นไฮฟาอ่อนนุ่มจนขาด นับไม่ถ้วน อาการส้าลักแล่นตรงสู่ทางเดินหายใจและหลอดอาหาร สีหน้า ขณะไอดูหวาดกลัวและทรมานมาก

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เส้นไฮฟาอีกนับไม่ถ้วนก็ถูกขาหน้าของแอนโรนี่ ตัดขาดเช่นกัน เส้นไฮฟาอ่อนนุ่มขาดงายไร้ซึ่งความเหนียวทนทาน ทำได้เพียงคว้าโอกาสหนีเอาชีวิตรอดในเวลาไม่ถึงห้าทวินาทีเท่านั้น

อันเจ้อคะเนระยะห่างระหว่างตนกับแอนโรนี่ครู่หนึ่ง ก่อนใช้เส้นไฮฟา ท่อหุ้มเลือดผ้าของตนอย่างรวดเร็ว แล้วพลัวกายผ่านช่องว่างระหว่างร่างกายของฮอว์สันที่กำลังขยับไปมา กลับคืนสู่อิสรภาพอีกครั้ง

เส้นไฮฟาขาวดุจหิมะของเขาพุ่งไปทางประตูราวกับกระแสน้ำสีขาว เมื่อมาถึงบริเวณประตูก็คืนสู่ร่างมนุษย์แล้วกดปุ่มเปิดประตู

เสียงทุ้มหนักดั่งซัน ประตูรถติดตัวออกไปข้างนอก อันเจ้อเก็บ เส้นไฮฟาทั้งหมดกลับมาในช่วงพริบตา เอื่อมมือข้างหนึ่งคว้ากระซางคอเสื้อของฮอว์สันแล้วลี้ถอยออกไปข้างนอก ทั้งสองกระโดดลงจากรถด้วยกัน ตกลงบนพื้นทรายอย่างมั่นคง

อย่างน้อยตรงนี้ก็ปลอดภัยกว่าพื้นที่เล็กแคบภายในรถมาก

ทว่าเพียงครู่เดียวเท่านั้น แอนโรนี่ก็ยื่นหัวออกมานอกประตูรถ เสียงหึ่งบาดหูดั่งซัน เขาระพือปีกบินขึ้นไปในอากาศสูงราวสี่ถึงห้าเมตรก่อน จากนั้นก็บินดิ่งลงมาอย่างรุนแรง

อันเจ้อลุกขึ้นมาทันทีที่เขาบินขึ้นฟ้า แล้ววิ่งไปข้างหลังอย่างรวดเร็ว กลับเห็นว่าฮอว์สันยังคงนอนหงายอยู่บนพื้นทรายด้วยแวตาคมลอย ขาหน้าอันแหลมคมของแอนโรนี่จึงทะลวงหน้าอกเขาในพริบตา

อันเจ้อเคยเห็นวิธีล่าเหยื่อและหนีตายของสัตว์กลายพันธุ์ในเหวลึก มามากจึงรู้ว่าควรหนีอย่างไร เขาคิดว่าฮอว์สันก็คงรู้เช่นกัน ทว่าวินาทีที่เลือดสดกระเซ็นออกมานั้น ฮอว์สันกลับเพิ่งได้สติคืนมาในฉับพลัน เขาร้องเสียงดังลั่น มือสองข้างจับขาหน้า ส่วนสองขาที่ถีบร่างของแอนโรนี่ ที่กลายเป็นตัวอ่อนสีดำอย่างบ้าคลั่งเพื่อพยายามหนีมาข้างหลัง

พื้นดินสั่นครืน อันเจ้อหันขวับไปมอง เห็นรถหุ้มเกราะซึ่งเดิมที่ขับออกไปไกลมากแล้วหักเลี้ยวอย่างฉับพลัน หันหัวกลับแล้วพุ่งทะยานมาทางนี้ ในที่สุดแวนส์ก็พบสิ่งผิดปกติแล้ว

เขาหอบหายใจ ก่อนสาวเท้าวิ่งไปหารถหุ้มเกราะ

เมื่อมองผ่านกระจกรถสามารถมองเห็นสีหน้าหัววิตกของแวนส์ได้ ตัวรถยังขับมาไม่ถึง ประตูรถหุ้มเกราะก็ติดตัวเปิดออกแล้ว ในจังหวะที่อันเจ้อเฉียดผ่านรถหุ้มเกราะนั่นเอง แชนแข็งแรงคู่หนึ่งก็พุ่งเขาขึ้นมาจากพื้นดิน เขาปรับตัวประสานเข้ากับการเคลื่อนไหวของแวนส์เพื่อมุดเข้าไปในห้องคนขับ แวนส์โยนร่างเขาไปยังอีกฟากหนึ่ง ก่อนจะปิดประตูรถดัง “ปัง”

อันเจ้อเอ่ย “พวกเขา...”

“ช่วยไม่ได้แล้ว!” แวนส์หักพวงมาลัยฉับพลันอีกครั้ง รถหุ้มเกราะหันหัวมุ่งกลับไปทิศทางเดิม คันเร่งถูกเหยียบมิด ทะยานไปทางทิศเหนืออย่างรวดเร็ว

อันเจ้อพึงเบาะที่นั่งในตำแหน่งข้างคนขับ หายใจหอบสองสามครั้ง เมื่อลมหายใจกลับมาเป็นปกติแล้วก็มองไปยังกระจกมองหลัง แอนโรนี่ที่กลายร่างกับฮอว์สันที่บาดเจ็บสาหัสใกล้หมดลมหายใจกำลังเกี่ยวกระหวัดกิ้งอยู่บนพื้น แอนโรนี่ยกขาหน้าเสียบลงพื้นอย่างรวดเร็ว ทะลวงท้องของฮอว์สันซ้ำอีกครั้ง โครงร่างกายของเขาไว้กับพื้นอย่างแน่นหนา หลังจากนั้นสัตว์กลายพันธุ์ตัวนั้นก็เงยหน้ามองมาทางพวกเขา ผ่านไปประมาณห้าวินาที มันก็ทำท่าราวกับถอดใจไม่ไล่ตามรถหุ้มเกราะแล้ว พลันก็มุดหน้าใช้ปาก

เรียวยาวแห่งศีรษะของฮอว์สัน ร่างกายของฮอว์สันกระตุกอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะนั่งไปในที่สุด

รถขับด้วยความเร็วสูง เพียงครู่เดียวเงาของพวกเขาก็หายไปกลาง พุ่มไม้ดินเหลือง มองไม่เห็นอีกต่อไป

แวนส์เอ่ยถาม “แอนโรนึกลายร่าง?”

อันแจ่อหันไปมองแวนส์ พบว่าแฮนน์ตาเขาแดงระเรื่อเล็กน้อย

เขาก็หันหลัง “ขอโทษครับ”

เขายังมีชีวิตอยู่ แต่แวนส์กลับเสียเพื่อนร่วมทีมไปถึงสองคน

“ขอโทษเรื่อง?” แวนส์ผินยิ้ม “พวกเราออกมาทำงานมักมีคนตาย บ่อยๆ ซินแล้วละ ไม่แน่ว่าศพต่อไปอาจเป็นตัวฉันเอง”

ทว่าอันแจ่อยังคงรู้สึกละอายใจ แอนโรนิตัดเชื้อแล้ว หากในตอนนั้น หลังพบหยดน้ำต้องสงสัยคล้ายเลือดมนุษย์บนกระดองมดแล้วเขาบอกเรื่องนี้ กับแวนส์ บางทีพวกเขาอาจรู้ตัวก่อนว่าแอนโรนิตัดเชื้อแล้ว

เขาก็หันหน้าสารภาพเรื่องนี้ออกมา

แวนส์เสียบไปครู่หนึ่ง น้ำเสียงทุ้มลงเล็กน้อย “แอนโรนึไม่ได้กลายร่าง เป็นมด เขาอาจจะติดเชื้อมาก่อนหน้านี้แล้ว ก่อนหน้านั้นพวกเราได้เจอกับ ผู่งยุงปากลายพันธุ้”

อันแจ่อ “หลังจากนั้น...เขาก็ถูกกระดองดำอีกรอบหระอครับ”

แวนส์มองนอกหน้าต่างต่างรถ หลังจากเสียบไปนานก็เอ่ยขึ้น “ระดับ การปนเปื้อนในพื้นที่ราบหมายเลขสองน้อยมาก แคสองดาวเท่านั้น ลำพัง แคถูกตำหรือได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยคงติดเชื้อไม่ได้ แต่หากพูดออกมา ก็จะถูกทีมทอดทิ้งทันที หลายคนเมื่อบาดเจ็บแล้วจึงเก็บไว้ไม่ยอมบอก”

เสียงเขาค่ำลงอีกเล็กน้อย “...เพราะอยากกลับบ้านนะ”

อันแจ่อ “แล้วฮอว์สันล่ะครับ”

หากรู้ก่อนว่าแอนโรนิตัดเชื้อแล้ว ฮอว์สันก็อาจจะไม่ตาย

“นายไม่ต้องเก็บมาใส่ใจ ฮอว์สันตายไปก็ดีแล้ว” แวนส์จุดบุหรี่สูบ มวนหนึ่ง “เขาทำเรื่องเลวทรามมาไม่น้อย อย่างน้อยสุดก็ทำให้ชีวิต ครั้งนี้ ถ้าไม่ใช่ว่าคนไม่พอ ฉันกับแอนโรนึก็คงไม่ร่วมงานกับเขา ตอนนั้นเขากำลัง

ทำอะไรละ รังแกนายเธอ”

อันแจ๋ไม่ตอบ แวนส์จึงหันไปมองเขา

ท่ามกลางราตรี ใบหน้าของเด็กหนุ่มดูสงบและนุ่มนวลอย่างเห็นได้ชัดราวกับหยดน้ำใสแวววาว การที่คนแบบนี้มาปรากฏตัวในป่าเขตนอกแสนอันตราย บางทีอาจมีความลำบากใจที่พูดออกมาไม่ได้ เขาจึงไม่ได้ถามออกไป

ในขณะที่เดียวกันอันแจ๋ก็ไม่ว่าควรพูดอะไรกับแวนส์ เขาถอนใจถึงภาพก่อนที่ฮอว์สันจะสิ้นใจ ตอนแรกฮอว์สันดูคล้ายกับสติหลุดลอยไปชั่วขณะ จวบจนถูกแทงจึงได้สติกลับคืนมา

ก่อนหน้านี้ฮอว์สันทำอะไรลงไป

เขากัดเส้นไฮฟาเส้นหนึ่ง

อันแจ๋ขมวดคิ้ว ความจริงแล้วเขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองที่เป็นเห็ดดั้นมีพิษหรือไม่

ตอนนี้เขาสงสัยแล้วว่าตนเองจะเป็นเห็ดพิษ

ยิ่งเดินทางต่อไปข้างหน้าพืชพรรณก็ยิ่งน้อยลงทุกที บนพื้นที่กว้างสุดลูกหูลูกตาไม่พบสิ่งมีชีวิตใดทั้งสิ้น มีเพียงรถหุ้มเกราะของพวกเขาแล่นอยู่อย่างโดดเดี่ยว

ตอนกลางคืนยามที่แสงออโรราปรากฏบนผืนฟ้าอีกครั้ง แวนส์ก็ตัดสินใจจอดรถพักผ่อน เขาดับบุหรี่เหนื่อพวงมาลัย เปิดประตูเชื่อมระหว่างห้องคนขับกับห้องพนักแล้วกระโดดลงไป เสียงพูดดังขึ้นจากในห้องพนักที่มืดตื้อ “นอนพักก่อนแล้วกัน ขับรถต่ออีกหนึ่งวันก็ถึงฐานแล้ว”

อันแจ๋ตามมาหน้าประตูเช่นกัน เพื่อทัศนวิสัยที่กว้างขวาง ตำแหน่งของห้องคนขับจึงสูงมาก และเพื่อประหยัดพื้นที่เก็บของบนรถ ตำแหน่งห้องพนักจึงอยู่ข้างล่างต่ำมาก ความสูงห่างจากห้องคนขับหนึ่งเมตรกว่า เขาต้องกระโดดลงไป

เขายืนลังเลอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง เพียงสามวินาทีแวนส์ก็คล้ายเห็นถึงความล้มเหลวของเขาจึงเอ่ยว่า “นายนั่งตรงนั้นก่อน”

อันแจ๋นั่งลงบนขอบค้ำสั่ง ขาทั้งสองข้างห้อยกลางอากาศ ก่อนที่แวนส์จะยื่นมือจับร่างกายครึ่งท่อนบนของเขาแล้วประคองลงมา

อันเจ้อถึงพื้นอย่างมั่นคง กล่าวเสียงเบา “ขอบคุณครับ”

“ไม่เป็นไร” แวนส์ยิ้ม น้ำเสียงแฝงความอ่อนโยนลึกซึ้ง “น้องชายฉัน ก็กลัวความสูง มักเป็นแบบนี้เหมือนกัน เขาอายุไล่เลี่ยกับนายเนี่ยละ”

อันเจ้อพยายามเรียนรู้การสื่อสารแบบมนุษย์ หยั่งเชิงถาม “เขาก็กินอาหารในป่าเขตนอกกับคุณด้วยหรือครับ”

“อืม” แวนส์ตอบ “เมื่อก่อนมาด้วยกันตลอด”

“ครั้งนี้ไม่มาด้วยหรือ”

“ตายแล้ว” แวนส์ตอบ “ถูกเจ้าพนักงานพิพากษาฆ่าที่หน้าประตูฐานทัพเมื่อสองเดือนก่อน”

เจ้าพนักงานพิพากษา อันเจ้อได้ยินคำนี้เป็นครั้งที่สามแล้ว

ครั้งแรกจากอันเจ้อ เขาห้ามไม่ให้ตนไปยังฐานทัพมนุษย์ บอกว่า ‘เธอหนีสายตาของเจ้าพนักงานพิพากษาไม่พ้น’

ครั้งที่สองจากแอนโรนี่ เขาไม่อยากให้ตนเข้าทีมด้วย บอกว่า ‘พวกเขาไม่ใช่เจ้าพนักงานพิพากษา คอนเฟิร์มไม่ได้ว่าเขาเป็นมนุษย์ร้อยเปอร์เซ็นต์’ และในความทรงจำที่เขาได้รับมาจากอันเจ้อ คำนี้คล้ายจะปรากฏถี่มาก ด้วยเหตุนี้เขาจึงทวนซ้ำอีกรอบ “...เจ้าพนักงานพิพากษา”

“นายไม่รู้จักหรือ” แวนส์ถามเสียงสูงแฝงความแปลกใจ “นายโผล่มาจากไหนกันแน่เนี่ย”

อันเจ้อตอบเสียงเบา “เมื่อก่อนผมไม่ค่อยสูงสิงกับใคร”

“ก็พอดูออก” แวนส์หมุนปุ่มบนแผงรถ แสงไฟสีขาวอ่อนสลัวสว่างขึ้น จากส่วนบนสุดของผนัง ให้ความสว่างอย่างจำกัดในพื้นที่เล็กแค่นี้ เขาหยิบเสปียงอาหารออกมาจากช่องตาข่ายข้างผนัง อันเจ้อก็หยิบอาหารกับน้ำดื่มออกมาจากกระเป๋าสะพายของตนเองเช่นกัน แล้วนั่งลงตรงข้ามแวนส์

จากนั้นก็ฟังแวนส์เล่าว่า “ฐานทัพมีระบอบหนึ่งเรียกว่า ‘บทบัญญัติผู้พิพากษา’ หลังจากนั้นก็เกิดองค์กรระดับสูงสังกัดภายใต้กองทัพอันเจ้อ ‘ศาลพิจารณาคดี’ สมาชิกของศาลพิจารณาคดีคือเจ้าพนักงานพิพากษา” แวนส์กล่าว “โดยปกติพวกเขาจะเปลี่ยนเวรกันยืนเฝ้าหน้าประตูฐานทัพ ทุกคนล้วนได้รับอนุญาตให้สังหารคนได้โดยไม่ผิดกฎหมาย”

ฟังจบอันแจ๋ก็นึกขึ้นได้อย่างเลื่อนราง เขาค้นพบบางสิ่งที่เกี่ยวข้องกัน จากความทรงจำที่ได้รับมาจากอันแจ๋

เขาถาม “...พวกเขาคอยตัดสินว่าคนที่เข้าไปในฐานทัพเป็นมนุษย์หรือ ผู้ติดเชื้อหรือครับ”

แวนส์ตอบ “อืม นอกจากผู้ติดเชื้อเหล่านั้นที่ถูกมองออกแล้ว ยังมีอีกบางส่วนที่มองไม่ออกด้วย พวกที่กระบวนการกลายร่างยังไม่เริ่มต้นหรือ ระดับการกลายร่างเหนือชั้น ภายนอกไม่แตกต่างจากมนุษย์ ฐานทัพเรียก คนประเภทนั้นว่าพวกกลายพันธุ์”

อันแจ๋เบิกตากว้าง

หากเป็นแบบนี้ แสดงว่าเขาก็เป็นหนึ่งในพวกกลายพันธุ์ล่ะ

แวนส์ถอดเสื้อคลุมวางไว้ด้านข้าง บิดฝาเปิดกระบอกน้ำ แล้วเล่าต่อว่า “ประชากรในฐานทัพหนาแน่นเกินไป หลังพวกกลายพันธุ์เข้าไปในฐานทัพ แล้วก็จะไล่ฆ่าคนอย่างบ้าคลั่ง ผลที่ตามมาคือการติดเชื้อเป็นวงกว้าง หน้าที่ของศาลพิจารณาคดีก็คือวินิจฉัยทุกคนที่เข้าเมืองว่าเป็นมนุษย์หรือพวก กลายพันธุ์ ขั้นตอนการวินิจฉัยเรียกว่า ‘พิพากษา’”

“แล้ว...” อันแจ๋ถาม “หลังพบว่า เป็นพวกกลายพันธุ์ล่ะครับ”

“จะทำยังไงได้ล่ะ” แวนส์เลิกคิ้วตอบ “ก็ยิงตายตรงนั้นเลยนะสิ”

อันแจ๋เจียบไม่พูดไม่จา ก้มหน้ากอดบิสกิตอัดแท่ง¹ คำหนึ่ง เขาเพิ่ง เรียนรู้วิธีการกินอาหารแบบมนุษย์เมื่อครู่ อาหารมนุษย์สำหรับเขาแล้ว ค่อนข้างหยาบ เมื่อกลืนลงไปแล้วช่องปากและลำคอจะถูกบาดจนเจ็บ เขากินช้ามาก แต่หัวใจกลับเต้นระรัว

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า เขาถามขึ้นอีก “แยกพวกกลายพันธุ์ทั้งหมด ออกจริง ๆ หรือครับ”

แวนส์เติมน้ำอีกใหญ่ ฟิงผนังรถแล้วหลับตาลง ในน้ำเสียงเจือความ

¹ บิสกิตอัดแท่ง (hardtack) คือขนมปังกรอบที่เป็นเสบียงของทหาร เป็นอาหารที่นิยม พกพาเมื่อต้องเดินทางไกลหรืออยู่ในสนามรบ รวมถึงสำรองเป็นเสบียงยามเกิดภาวะคับขัน หรือขาดแคลนอาหารด้วย เนื่องจากเก็บไว้ได้นาน

หุดหู่ “ใครจะรู้ละ คนตายให้การไม่ได้ ไม่มีใครรู้ว่าคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าตาย เป็นพวกกลายเป็นพันธุ์จริงหรือเปล่า น้องชายฉันก็เป็นหนึ่งในนั้น”

อันเจ้อไม่พูดจา แวนส์คล้ายตอบไม่ตรงคำถาม แต่เขาก็ยังฟังเงียบๆ

“เขา...ตอนนั้นไปที่ราบหมายเลขหนึ่งกับฉัน ระดับการปนเปื้อนของที่นั่นต่ำกว่าที่ราบหมายเลขสอง ฉันมองดูเขาตลอดเวลา ยืนยันได้ว่าเขาไม่เคยได้รับบาดเจ็บเลย” แวนส์ระบายยิ้ม ทว่าน้ำเสียงกลับแหบพร่า “เมื่อกลับไปถึงหน้าฐานทัพ วันนั้นคนที่เข้าเวรไม่ใช่เจ้าพนักงานพิพากษาทั่วไป แต่เป็นผู้บังคับบัญชาของพวกเขา ทุกคนเรียกเขาว่า ‘ผู้พิพากษา’ เจ้าพนักงานพิพากษาคนอื่นเมื่อสังหารคนแล้วต้องให้เหตุผล แต่เขาไม่ต้อง ไม่ว่าเขาสังหารใครล้วนไม่ต้องมีเหตุผล ช้ายังไม่มีใครกล้าโต้แย้ง ต่อให้เป็นคนตำแหน่งสูงในฐานทัพ สังหารไปแล้วก็คือสังหาร วันนั้นเขาก็ทำแบบนั้น แค่มองน้องชายฉันแวบเดียวเท่านั้นก็เหนียวไถแล้ว

“ฉันไม่เชื่อ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นบ่อย เขาสังหารคนไปเยอะมาก ผู้คนในฐานทัพที่เกลียดชังเขาก็มีเต็มไปหมด ไม่เว้นแม้แต่ฉัน ไม่ว่าว่าวันหนึ่งฉันก็อาจถูกเขาสังหารด้วยเหมือนกัน”

พอเล่าจบแวนส์ก็มองมือขวาของตนเองอย่างเหม่อลอยครู่หนึ่ง จากนั้นก็วางกระบอกน้ำไว้ด้านข้าง เอนตัวลงนอนหนุนแขน ทว่าดวงตายังคงมองเพดานรถ ในที่สุดเขาก็กลับเข้าประเด็นเดิม ตอบคำถามที่อันเจ้อถามไว้ตอนแรก “พวกเขาขอมสังหารผิดคิดว่าปล่อยให้เข้าไป หากมีพวกกลายเป็นพันธุ์ปะปนเข้าไปในฐานทัพจริงจะต้องถูกพบแน่นอน วันนี้ครบรอบหนึ่งปีแล้วที่เกิดเหตุการณ์พวกกลายเป็นพันธุ์ร่วมกันบุกจูโจม”

อันเจ้อรู้สึกไม่ปลอดภัย เพื่อปกปิดความรู้สึกนี้เขาจึงหลับตาลงใช้มือซ้ายขยี้ตาเบาๆ

แวนส์บอก “นอนเถอะ เด็กน้อย”

อันเจ้อนอนลงในห้องข้างๆ เขา ไม่ว่าพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น อย่างน้อยคืนนี้ก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีทั้งสัตว์กลายเป็นพันธุ์ ไม่มีทั้งฮอว์สัน มีเพียงแวนส์ที่ติดต่อเขามาก

ก่อนหลับตาเขาก็มปลอกกระสุนขึ้นนั้น มองไปยังประตูรถสุดปลาย

ทางเดิน

ถ้าหากว่า...ถ้าหากว่าเขาแอบเปิดประตูแล้วลงไปเสียตอนนี้ กลับไปยังทุ่งกว้างที่สัตว์กลายเป็นภูเขินเฟ่นฟ่าน เขาก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ต้องเผชิญหน้ากับการพิพากษา ไม่ต้องถูกยิงตายตรงนั้น เขาไม่รู้ว่าตัวเองจะมีชีวิตอยู่ได้นานแค่ไหน แต่จะต้องนานกว่าวันพรุ่งนี้แน่นอน

แต่สเปอร์เป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่าชีวิตอีกหรือ

ใช่แล้วละ

สำหรับสิ่งมีชีวิตในเทวโลกแล้ว ความตายเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น แต่เมื่อได้ใช้ชีวิตนอกเทวโลกสั้น ๆ แค่วันหนึ่ง เขาเห็นแอนโรนิก กลายร่างและฮอว์สันตายไปกับตาตัวเอง จึงตระหนักแล้วว่าชีวิตของมนุษย์ก็ไม่มีค่าเช่นกัน

อันเจ้อหลับตาลง เขารู้ว่ายังไงตัวเองก็ต้องไปฐานทัพทางเหนือให้ได้

เช้าตรู่วันที่สองพวกเขามุ่งหน้าเดินทางต่อไปยังฐานทัพ เนื่องจากแวนส์ ต้องขับรถเพียงคนเดียว ต้องใช้พลังงานมาก เวลาพักผ่อนของพวกเขา จึงเปลี่ยนไปจากเดิม โดยเริ่มจากพักผ่อนในช่วงบ่ายของวันนี้ถึงเที่ยงคืนของวันที่สามแล้วมุ่งหน้าต่อไปทางทิศเหนือ เมื่อแสงออโรราเริ่มเลือนราง ท้องฟ้าแทนที่ด้วยสีขาว แวนส์ก็เอ่ยขึ้น “ใกล้ถึงแล้ว”

อันเจ้อมองเบื้องหน้า ท่ามกลางหมอกสีเทายามเช้าตรู่ เมืองทรงกลมก็ค่อยๆ ปรากฏให้เห็นจากเส้นขอบฟ้า

เมือง เขารู้จักคำนี้ มนุษย์รวมตัวกันอาศัยอยู่ในเมือง ก็เหมือนเห็ดที่อาศัยชุกชุมท่ามกลางฤดูฝน

รถหุ้มเกราะขับเคลื่อนต่อไปข้างหน้า หลังหมอกยามเช้าตรู่ค่อยๆ จางลง รายละเอียดเบื้องหน้าก็ยิ่งปรากฏเด่นชัด เมืองทรงกลมมีกำแพงล้อมดูจเหลือกกล้าสีเทา ระดับความสูงราวกับเห็ดที่สูงที่สุดอย่างไรอย่างนั้น คนยี่สิบคนต่อตัวกัน โดยให้เท้าของคนหนึ่งเหยียบไหล่อีกคนหนึ่งแต่ก็ไม่อาจข้ามกำแพงเมืองได้ บนกำแพงมีแท่งและหนามเหล็กยื่นออกมาจำนวนหนึ่ง สีของมันบ่งบอกถึงความเย็นเฉียบแหลมคม ราวกับก้อนหินและผืนดิน

ในฤดูหนาว

ขอบกำแพงติดตั้งกล้องวงจรปิดและระบบเลเซอร์ ผู้ใดลักลอบเข้ามา จะถูกจับได้ทันที ประตูเมืองสองแห่งใช้สำหรับผ่านเข้าออกอย่างเดียวเท่านั้น ทางหนึ่งเข้า ทางหนึ่งออก ตอนนี้มีบริเวณที่พวกเขาอยู่คือประตูที่มีแต่เข้า ห้ามออก

ทันใดนั้นอันแจ๋ก็เห็นทีมเล็ก ๆ แบบแวนส์ขับรถกลับมาจากทุกทิศทาง พวกเขาบ้างพกอาวุธเบา บ้างพกอาวุธหนัก ในมือถืออาวุธตลอดเวลา ลีคนไม่กี่ห้าคนรวมกันเป็นหนึ่งทีม ขับรถหุ้มเกราะแบบเดียวกันไปจอดในเขตที่กำหนด หลังจากนั้นก็ลงจากรถเดินเข้าไปในประตูเมือง รถกับคนแยกกัน โดนตรวจสอบ

แวนส์ลงมาจากรถก่อน อันแจ๋จับแขนอีกฝ่ายแล้วกระโดดลงมา เขาสัมผัสได้ว่าแขนของแวนส์เกร็งกว่าปกติเล็กน้อย จึงคิดในใจว่าประตูเมืองแห่งนี้คงกระตุ้นความทรงจำอันเลวร้ายเกี่ยวกับน้องชายขึ้นมา

พวกเขาเดินไปยังประตูเมืองด้วยกัน ตรงนั้นมีคนเข้าแถวยาว หัวแถว วุ่นวายเล็กน้อยเห็นสถานการณ์ไม่ชัด ผู้คนต่างกำลังทยอยเข้าไปตามลำดับ อันแจ๋ตามติดข้างหลังแวนส์เดินตรงไปยังทางแถว เดินไปพลางสังเกต รอบข้างไปพลาง

สองข้างประตูเมืองมีทหารในเครื่องแบบสีดำยืนประจำการอยู่ ข้างแถว เห็นปืนสองกระบอก กระบอกหนึ่งเป็นอาวุธปืนขนาดเล็ก อีกกระบอกหนึ่ง เป็นปืนเลเซอร์ ข้างหลังพวกเขาเป็นอาวุธหนักขนาดยักษ์ติดตั้งตรงกับประตูเมือง จินตนาการได้เลยว่าหากมีสัตว์ร้ายพันธุ์พยายามบุกเข้ามา มันจะถูกอาวุธหนักเหล่านี้ระเบิดเป็นจุณ

หลังสังเกตรอบข้างแล้ว เขาก็ถูกเงาสีดำร่างหนึ่งดึงดูตสายตา คนผู้นั้นสวมเครื่องแบบสีดำเหมือนกันยืนอยู่ตรงตำแหน่งโล่งกว้างบริเวณเชิงกำแพง ไกล ๆ ราวกับเป็นทหารนอกแถวที่ปล่อยตัวไม่รักษาระเบียบ และดูไม่เหมือนกับเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ที่ยืนยามตามวินัย หากแต่กึ่งพิงกำแพงเมือง และกำลังก้มหน้าเช็คปืนสีดำอย่างเชื่องช้า

เครื่องแบบสีดำประดับพู่เงินยวงบนร่างเขาดูแล้วสง่างามทรงพลังกว่า

คนอื่น ๆ อาจเป็นเพราะเขามีรูปร่างที่ค่อนข้างสูงโปร่งได้สัดส่วน

แวนส์มองไปทางนั้นแวบหนึ่ง จู่ ๆ ก็เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นอย่างไม่ทราบสาเหตุ พลางจูงเขาเดินตรงไปข้างหน้า ทว่าในขณะที่พวกเขาเกือบจะบรรจบเข้ากับทางแถวนี้เอง...

อันเจ้อเห็นคนผู้นั้นค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น

ภายใต้หมวกเครื่องแบบสีดำเผยให้เห็นนัยน์ตาสีเขียวอันเยือกเย็น ตั้งน้ำแข็งคู่หนึ่ง

อันเจ้อหยุดเท้าโดยฉับพลัน ล้มผัสได้ว่าบรรยากาศรอบข้างหนาวเหน็บ ราวกับถูกแช่แข็ง

แวนส์หันมาถาม “ทำไมนาย...”

เสียงพูดหยุดชะงัก

แทนที่ด้วยเสียงป็นดังขึ้นหนึ่งนัด

ร่างกายสูงใหญ่ของแวนส์ชวนเขาก่อนล้มลงบนพื้น ดวงตาของเขายังคงเบิกถลน เสียงติดขัดดังออกมาจากคอหอย เลือดสดท่วมทะลักออกมาจากขมับ หลังร่างกายกระตุกสองสามครั้งก็หยุดเคลื่อนไหวตลอดกาล

ทว่าอันเจ้อทำไม่ได้แม้กระทั่งเอื้อมมือคว้าชายเสื้อของเขา ทั้งไม่มีเวลาไตร่ตรองเหตุการณ์เมื่อครู่ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาทำได้เพียงเงยหน้าสบตา กับนายทหารในเครื่องแบบสีดำผู้นั้น เพราะในเวลานี้ นายทหารผู้นั้นกำลังเลื่อนปากกระบอกรูปปืนสีดำมาเมื่อมอย่างเชื่องช้า...และเล็งมาทางเขา